

La lluita de la reforma europea occidental dels segles XVI-XVII amb la escissió del gran = imperi "mongol". Un exemple brillant: la destrucció dels càtars a França

G.V.Nosovsky, A.T.Fomenko

Versió original en rus. Traducció al català de l'Andreu Marfull Pujadas, 2023

Font original: https://chronologia.org/seven6_2/america01_07.html [Consulta gener de 2023]

Volum 6, llibre 2, titulat DOMINI D'AMÈRICA PER PART DE L'HORDA RUSSA, de l'edició de set volums de l'obra *Història: ficció o ciència?*

Capítol 1. L'ÈPOCA DE LA REFORMA DELS SEGLES XVI-XVII COM ALLIBERAMENT DE L'EUROPA OCCIDENTAL DESDE EL PODER DEL GRAN = IMPERI "MONGOL".

Apartat 7. LA LLUITA DE LA REFORMA EUROPEA OCCIDENTAL DELS SEGLES XVI-XVII AMB LA ESCISSIÓ DEL GRAN = IMPERI "MONGOL". UN EXEMPLE BRILLANT: LA DESTRUCCIÓ DELS CÀTARS A FRANÇA

NOTA 1: En aquesta transcripció no es concreten les fonts citades pels autors, degut a que la font original és la versió en línia i la bibliografia de referència es troba només a la versió en paper. Altrament, s'ha evitat fer referència al sistema de codificació emprat, en què s'identifica cada font amb un número, per facilitar la lectura. En canvi, s'ha mantingut la codificació al peu de les figures.

NOTA 2: Al llarg del text es parla d'una història, versió o cronologia "escaligeriana", essent un terme comunament usat pels autors que fa referència a la història datada de Joseph Justus Scaliger de 1583 que s'ha establert com a la primera i principal en ordenar tota la història humana.

7.1. QUI SÓN ELS CÀTARS?

La història dels càtars és una de les pàgines fascinants i misterioses de l'Edat Mitjana. Recordem breument com se'ns presenta en la versió escaligeriana, a partir del segle XVII. Ens basem en les publicacions dels historiadors francesos: [aquí es citen fins a 17 fonts documentals]. ⁽¹⁾

Suposadament, als segles X-XI a Europa occidental, i especialment a França, va sorgir un nou credo cristià, els partidaris del qual van començar a anomenar-se càtars. Aleshores també s'anomenaven albigesos – també albigois o albigens [dues fonts]. Es creu que van rebre el seu segon nom del nom de la regió d'Alba (Albi), al sud de França, on les seves posicions eren especialment fortes. Alba significa "blanc". A més, es creu que «la religió dels càtars era una religió cristiana» [font]. Tanmateix, en els detalls es diferencia de l'ortodòxia i el catolicisme actuals. Va ser declarada heretgia. Es creu que els càtars professaven el cristianisme dualista. "El dualisme es basa en una idea simple. Dos principis subjacent a tot: el bé i el mal. Tanmateix, només hi ha un Déu, el Déu del Bé... El mal és el principi inferior que va crear".

Es creu que l'heretgia càtara es va estendre àmpliament, principalment al sud de França i es va trobar amb l'oposició de l'Església catòlica. A França <<les quatre principals "diòcesis" dels càtars eren Agen, Albi, Carcassona i Tolosa>> [font]. El conflicte va créixer, i a la primera meitat del suposadament segle XIII es van organitzar croades contra les regions de "Qatar" [denominació de la terra càtara per part dels matemàtics russos]. Els càtars van resistir ferotgement, però van ser derrotats, poderosos castells van ser destruïts. Molts càtars van ser destruïts sense pietat. Després d'això, suposadament des del segle XIV, "descendeixen de l'escenari de l'Edat Mitjana". Tanmateix, el sud de França encara es diu «País dels càtars» [font]. Pocs en queden avui. Però el que ha sobreviscut fa una forta impressió. En primer lloc,

¹ Al llarg d'aquesta reconstrucció s'ha optat per simplificar la feina obviant les fonts (degut a un complex mètode codificat), que es poden consultar al document original, que es pot trobar en línia a https://chronologia.org/seven6_2/index.html [consulta gener de 2023].

destaquen poderosos castells-fortaleses medievals a les ciutats i als cims de muntanyes i roques, que controlaven les rutes comercials i les carreteres militars. Edificis majestuosos <<reberen el nom específic de "Castells de Qatar">> [font]. Aquests són els noms d'alguns castells famosos càtars: Montsegur, Peyrepertuse, Quéribus, Puilaurens, Puivert, Roquefixade, Termes, Carcassonne. Molts d'ells avui es troben en ruïnes. Aquí s'indiquen les principals ciutats i castells medievals dels càtars.

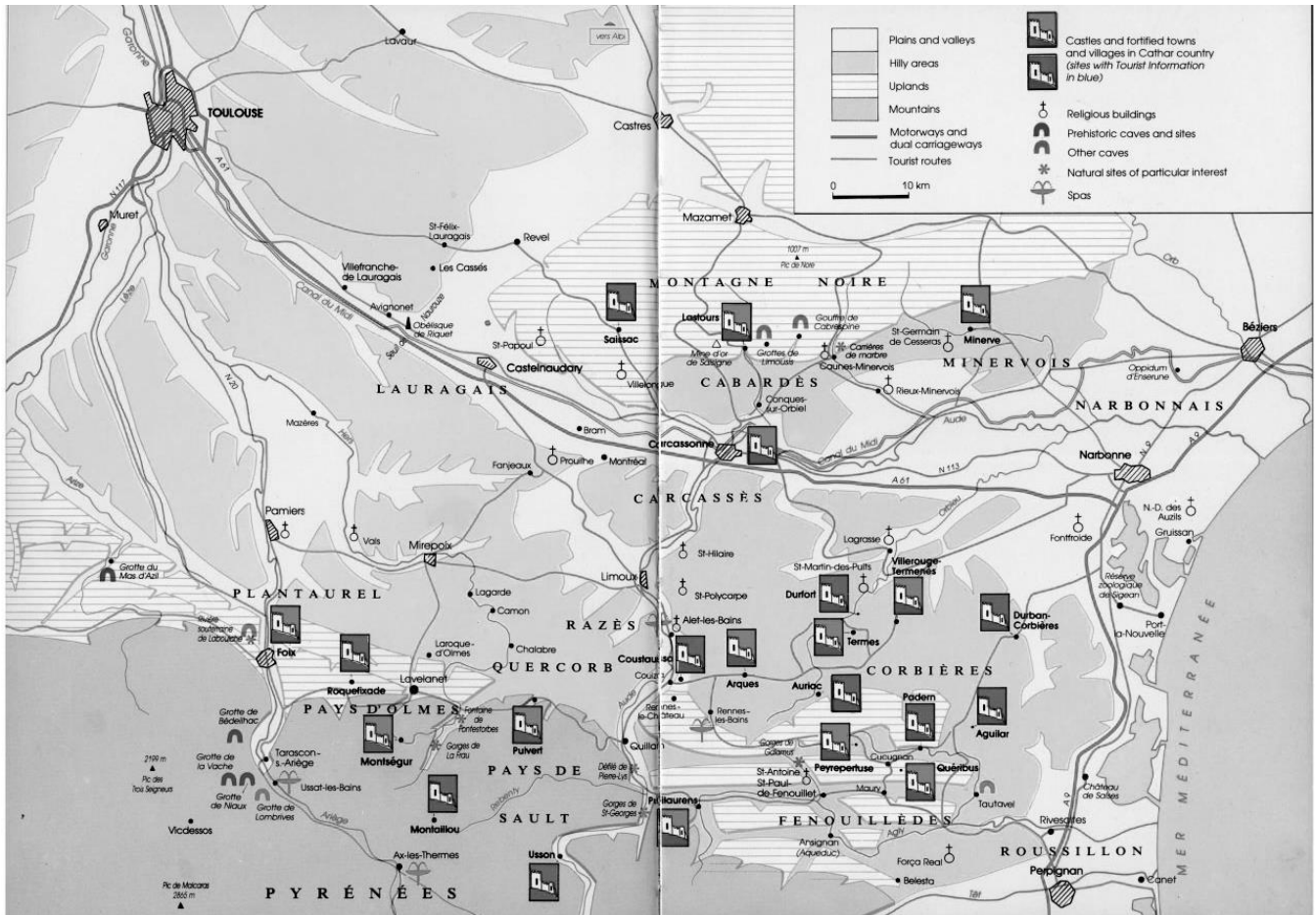

Figura 1.11. Mapa del sud de França, on estan senyalitzades les principals ciutats medievals i castells dels càtars. Es representen com rectangles fosc en els quals està dibuixada la torre. Tret de [1020], pp.34-35.

Aquesta és la versió actual d'aquests fets, creats al segle XVII. Intentem entendre què s'amaga darrere de la història *escaligeriana* tardana.

7.2. ON I QUAN ARRIBEN ELS CÀTARS A L'EUROPA OCCIDENTAL

La història *escaligeriana*, a partir del segle XVII, ens diu que la religió dels càtars «està molt lligada a les idees de la secta búlgara bogomil» [font]. Al mateix temps, els bogomils s'atribueixen suposadament al segle XI. Els historiadors assenyalen que el nom bogomil significava “amics de Déu”, és a dir, God-Mil [font]. Podem estar d'acord amb això, ja que efectivament la paraula MIL, és a dir, la paraula eslava MILIJ, en combinació amb la paraula Déu dona un nom completament entenedor: Estimat Déu, o Estimat Déu, és a dir, Amic de Déu. Paral·lelament, els historiadors tendeixen a enfosquir la connexió entre els càtars i els bogomils búlgars, afegint immediatament el següent: “Els temes simbòlics de la inspiració dels bogomils s'atribueixen erròniament als càtars” [font]. Però d'una manera o altra, l'origen de la religió dels càtars dels bogomils búlgars es considera un fet establert de manera fiable. Els historiadors diuen: “Cal tenir-ho en compte”.

No veiem cap motiu per oposar-nos aquí. Excepte un moment, però, significatiu. ¿Quan s'ha d'atribuir l'aparició dels càtars com a branca dels bogomils BÚLGARS = VOLGA a la França medieval i l'Europa Occidental? Els historiadors insisteixen en el segle XI. Però després del que hem sabut, ja no cal parlar seriosament d'aquesta cita. Segons els

nostres resultats, els pobles búlgars, és a dir, *volgaris*, amants de Déu, van aparèixer a Europa Occidental només als segles XIII-XIV com a conseqüència de la conquesta "mongol". Va començar des de l'Horda russa, és a dir, realment del país on flueix el famós riu Volga. La conquesta va "inundar" no només Europa Occidental, sinó també moltes altres terres. Per tant, molt probablement, els càtars apareixen a França als segles XIII-XIV com a part de les tropes dels grans = "mongols" conqueridors.

La nostra idea es recolza en altres fets. Per exemple, la zona del sud de França, habitada pels càtars, va ser designada als mapes medievals com a Rosselló, vegeu el llibre "Imperi". El nom ha perdurat fins als nostres dies, encara que al mapa actual -vegeu la Figura 1.11 anterior, a baix a la dreta, la zona del Rosselló ja és significativament més petita que al mapa medieval. Però aleshores resulta que les terres on es van establir els càtars van començar a anomenar-se Rosselló. És a dir, probablement LLEONS RUSOS o ALANS RUSOS. Això s'explica bé per la nostra reconstrucció, ja que la gran conquesta "mongol" va sortir realment de l'Horda Rus. [en aquesta línia, destacar que a Rússia, a l'Edat Mitjana, se 'anomenava Rossia, segons nombrosos mapes].

A més, resulta que els càtars es van estendre àmpliament no només al sud de França medieval, sinó també a altres països de l'Europa Occidental. Incloent, a Espanya, Alemanya, Flandes, el nord de França, a Itàlia, Bòsnia [font]. A més, resulta que els càtars «mai no es van dir així» [font]. Així els deien els altres. Càtars és el seu nom extern. I simplement s'anomenaven CRISTIANS i BONS CRISTIANS [font]. Els historiadors informen que al nord de França els càtars es deien Bulgares, a Itàlia i Bòsnia se'ls anomena Bougres [font]. Així, el nom dels càtars com a Bolgars és ben conegut pels historiadors.

Un altre nom dels càtars -albigesos- prové, com es creu a la història escaligeriana, de la paraula ALBA = blanc [font]. També s'explica bé amb la nostra reconstrucció. Pel que sembla, aquest és un rastre del nom Horda BLANCA Russa', Bielorússia. I la mateixa paraula Alba, llegida per alguns pobles medievals en sentit contrari -que ens hem trobat moltes vegades- sona a BL. És a dir, de nou, BLANC o BABILON, BABILONIA. O - tots els mateixos BOL-gars o VOL-gars, del riu Volga. El nom ALBA ha perviscut fins als nostres dies en el nom de la ciutat ALBI. A l'Edat Mitjana -un dels centres dels càtars al sud de França, no gaire lluny de Tolosa [font]. I la paraula GEZA o GOYTSY, - la segona part del nom ALBIGOISES (Albi-GEOIS), -aparentment prové de la paraula GOTS, o GUZES, o KAZY, és a dir, COSSACS. Sobre la identificació dels gots i guzes amb els cosacs, vegeu els llibres [fonts].

Al mapa elaborat pels historiadors, Figura 1.12, mostra la distribució dels càtars-bogomils al llarg del territori de parcialment tota l'Europa Occidental. Així que vivien no només per tota França, sinó també a Espanya, Alemanya, Anglaterra, Grècia, Turquia, els Balcans. Una distribució tan àmplia dels búlgars càtars s'explica perfectament per la nostra reconstrucció. Es tracta de rastres de la conquesta de l'Europa Occidental per part dels grans volgars = "mongols" al segle XIV.

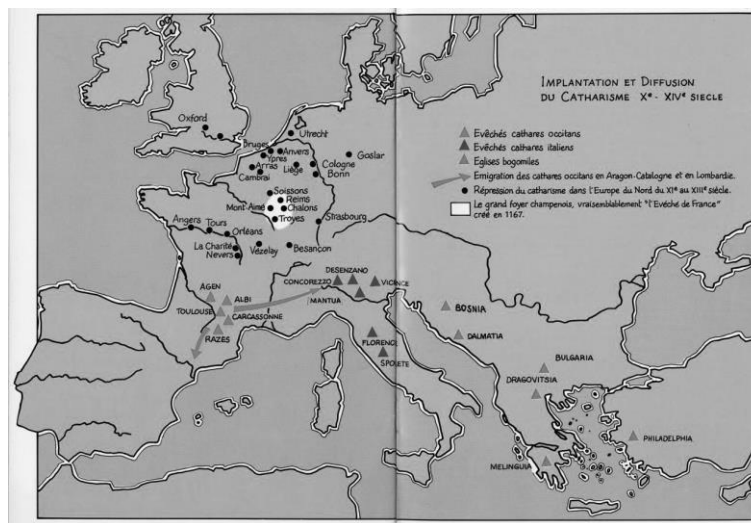

Figura 1.12. Mapa de l'assentament dels càtars a l'Europa Occidental. El seu títol és "La propagació del catarisme als segles X-XIV". Triangles de diferents colors indiquen les diòcesis occitanes, italianes dels càtars, així com les esglésies dels bogomils. Les fletxes indiquen el reassentament

dels càtars occitans a Aragó-Catalunya i a la Llombardia. Els cercles negres indiquen zones de repressió contra els càtars al nord d'Europa, suposadament als segles XI-XIII. La zona ombrejada és un centre important de Champagne, probablement la "Diòcesi de França", suposadament creada l'any 1167. Tret de [1376], pàgs. 26-27.

I ara intentem entendre: d'on prové la paraula KATARS? Hem de dir de seguida que els historiadors moderns no tenen una opinió unànime sobre aquest tema. Hi ha diverses conjectures. Una de les seves versions és la següent: la paraula Qatar suposadament prové del grec Katharos, que significava "pur" [font]. Una altra versió, per contra, intenta derivar el nom dels càtars de la paraula CAT, és a dir, de catus, cat - en llatí, o Katte, Ketzer, Katze, en alemany [font]. Al mateix temps, es refereixen a l'opinió autoritzada del «crític catòlic Alain de Lille» [font], que suposadament va viure al segle XII i afirmava que els càtars van rebre el seu nom perquè besaren l'esquena del gat [font]. Un científic seriós i reflexiu. Però, molt probablement, no és en cap cas el segle XII. I el segle XVII o XVIII. Quan els "guanyadors a Europa Occidental" creien en el dimoni Lluçifer. En general, vil heretgia. Oblida't d'ella ràpidament. Creien en el dimoni Lluçifer.

La nostra idea sobre l'origen de la paraula KATAR és senzilla. Ho suggereix la nostra reconstrucció. Tingueu en compte que les lletres llatines R i Y s'escriuen de manera força semblant, especialment en cursiva, a mà. A l'Edat Mitjana es podien confondre, de manera inconscient o intencionada. Però en aquest cas, el nom CATHAR s'identifica immediatament amb la paraula CATHAY.

I la paraula CATHAY o XINA ja ens és ben coneguda, vegeu el llibre "Imperi". Aquest és un dels noms de SCYTHIA medieval, o KIFIA, o KITIA. A més, la forma CATHAY es troba en molts mapes medievals i en molts documents. Per exemple, un mapa suposadament datat l'any 1635 de l'Atlas de Blaeu [font]. Ho vam portar al llibre "Imperi", cap.6:5.

El fet que les lletres R i Y realment s'han traspassat entre si es pot veure a l'exemple següent. Avui en francès hi ha la paraula PAYS, que significa "país", "terra". I en llatí hi ha la paraula PARS, que significa el mateix: "part del país", "terra". Les paraules PARS i PAYS són òbviament variants de la mateixa paraula. Es van obtenir fent la transició de Y a R, o viceversa.

Així, sorgeix la idea que els CÀTARS són immigrants d'ESCITIA, és a dir, els ESCITES. La qual cosa s'explica bé per la nostra reconstrucció, ja que la conquesta escita "mongol" va venir d'Escítia, és a dir, de l'Horda Russa. Els conqueridors que van arribar a l'Europa Occidental s'hi van establir i, per descomptat, formaven la màxima noblesa local, van conservar el nom d'ESCITES, és a dir, CATHAY. Després, amb el temps, en l'ortografia local, la lletra Y es va confondre amb la lletra R. Així van sortir els CÀTARS dels ESCITES. O ja als segles XVII-XVIII, a l'hora d'escriure la història "reformista", SKIFAM va ser substituït astutament per una lletra, convertint -en paper, és a dir, en cròniques editades- els coneguts ESCITES en els misteriosos "heretges" de la KATARS. Qui "va fer un petó al gat al cul". Com a resultat, es van amagar durant molt de temps, arrebossats sobre la connexió dels descendents d'Europa Occidental dels grans = "mongols" conqueridors.

La connexió dels càtars = escites amb l'Horda Russa també s'indica amb altres noms geogràfics que han arribat fins als nostres dies al mapa de França. Per exemple, una de les regions càtares s'anomena CARCASSE, veure la Figura 1.11 anterior. La ciutat de Carcassona en aquesta zona va ser un dels centres més famosos dels càtars = escites. Aquí encara hi ha un poderós castell càtar, Figura 1.13.

Figura 1.13. Castell càtar a la ciutat de Carcassona. Tret de [1020], pp.98-99.

Carcassona és el centre militar de tota la regió. A més, el nom CARKASS es considera compost, ja que l'entorn també s'anomenava CAUSSE (CAUSSE) [font]. És a dir, el nom CARCASS va resultar ser una fusió de dues paraules: CAR i CASS, és a dir, CAR + CAUSSE. Però aleshores reconeixem de seguida el nom dels cosacs del tsar, que ens és molt conegut, ja que CAR significava Reial, i KASS és cosac, vegeu el llibre "Imperi". Recordeu que la lletra llatina C es va llegir tant com a C i com a K Recorda: Cèsar - Cèsar.

En aquest sentit, és impossible no prestar atenció a la coneguda ciutat d'Espanya, és a dir, al país veí de França. Això és SARAGOSSA. Al cap i a la fi, Carcassa i Saragossa són pràcticament el mateix nom, ja que la C llatina es llegia tant com a K com a C. Però en nom de Saragossa, els cosacs del tsar, és a dir, el tsar-Kassas, sonen encara més francament. Sobretot si recordeu que en castellà Saragossa s'escriu com SARAGOSSA, és a dir, ZARA + GOZA = TSAR GOOZES = TSAR COSSACS. Per cert, el títol TSAR en aquest títol també és reconegut per la història escaligeriana. Es creu que el nom espanyol de Saragossa originàriament s'assemblava a Cèsar Augusta. Però CÉSAR és la mateixa paraula que TSAR.

Un altre exemple. Al mapa de França, Figura 1.11, veiem al país càtar = escita el nom CABARDÈS. Però KABARDA també existeix a Rússia, al nord del Càucàs. Al segle XVI, els kabardians eren considerats els súbdits originals dels prínceps de Riazan, que després van abandonar les possessions de Riazan [font]. Avui es creu que Kabarda en els documents russos sempre significava una petita regió muntanyosa del Càucàs. Però l'escut de Kabarda, entre les trenta regions més grans de l'Imperi, va ser inclòs en el gran escut rus al segle XVI i fins i tot al XVII, Figura 1.14.

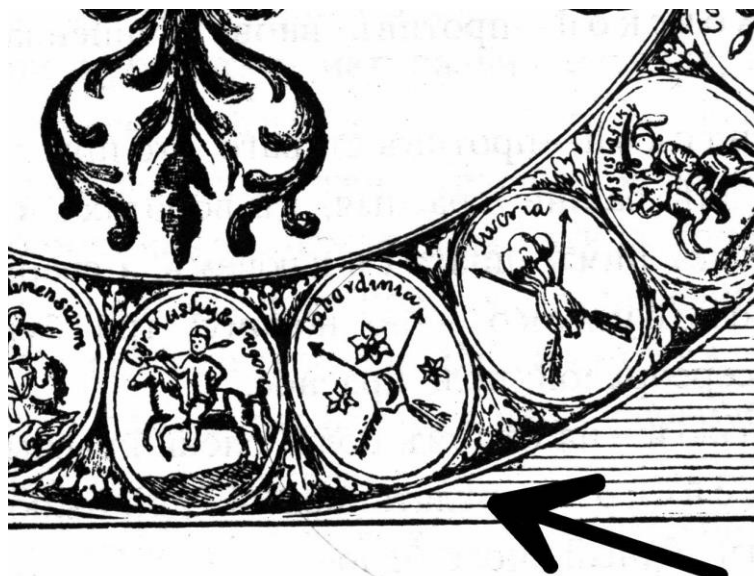

Figura 1.14. Fragment del segell estatal de l'Imperi Rus del segle XVII amb l'escut de Kabarda. Tret de [162], p.XI.

Per a una representació completa del segell estatal rus del segle XVII, vegeu "El secret de la història russa", cap.2:20.2. L'escut d'armes de Kabarda es col·loca aquí a la part inferior del gran escut, entre els escuts de l'UGORSK - hongarès? - i IVERIAN - castellà. Kabarda a l'escut imperial rus significava França o el sud de França? Al cap i a la fi, aquest escut, tal com vam mostrar al llibre "El secret de la història russa", cap.2:20, es trobava al gran escut rus a l'igual dels escuts d'Alemanya, Àustria i Espanya, Anglaterra. I -entre els escuts d'Hongria i Espanya, que correspon exactament a la posició geogràfica de França.

Al mateix mapa de França, Figura 1.11, hi ha diversos noms més interessants que ara s'estan fent comprensibles en eslavó. Això és Razès = Rus, cf. també amb el nom medieval Rascia per Rus'. Aleshores Lauragais = la+RAVIN. Aquí teniu l'article. Es tracta d'una vall estreta al llarg de la qual més tard es va excavar el Canal du Midi, el Canal Sud entre el riu Garona des de Tolosa i el mar Mediterrani. La vall s'anomenava Barranc. O aquí hi ha el nom Pais d'Olmes = Terra dels Turons. Es tracta dels contraforts dels Pirineus.

Durant la conquesta "mongol" dels segles XIV-XV, part dels cosacs podien arribar a França, inclòs des del territori del Càucàs. Recordeu que el nom CAUCASUS probablement prové de la paraula COSSAC, kaukazus. Potser, després d'haver conquerit les terres d'Europa Occidental, els cosacs kabardians van deixar la seva empremta a la França medieval amb el nom de KABARDA = Cabardès.

A més, es creu que els càtars = escites van poblar densament la regió del sud de França del Llenguadoc (Llenguadoc) [font]. La informació històrica sobre l'origen del nom LLENGUEDOC és molt interessant. Resulta que Langue d'Oc significa simplement "llengua Oc" [dues fonts]. Però la paraula AK és molt coneguda a les llengües turques, per exemple, turc, kazakh, kirguiz. On vol dir BLANC i s'escriu AK. En aquest cas, LLENGUEDOC = "idioma OK" o AK, és una llengua BLANCA. La qual cosa és coherent amb el nom dels càtars ALBI-goys, és a dir, els gots BLANCS o els cosacs BLANCS, l'Horda BLANCA. Recordeu que Alba = Blanca. Les paraules turques com AK = blanc en les llengües d'Europa Occidental no ens haurien de sorprendre. Al contrari, la seva absència seria estranya. El cas és que a "Mongolia", inclosa l'Horda Blanca, els conqueridors parlaven no només llengües eslaves, sinó també llengües turques. I realment veiem que les dues pronunciacions de la paraula BLANC estan fermament arrelades a França, tant com a ALBA com a OK = ak.

Observem una variant més possible de l'origen del nom LLENGUA OK = Llenguadoc. Al cap i a la fi, l'idioma OK es pot entendre com un LLENGUATGE OK. El nom de la llengua indicava que les persones que la parlaven eren O'kali. I ara fem la pregunta: qui i on està bé? La resposta suggereix un altre nom conegut per a OK LLENGUATGE. Resulta que també es deia OCCITA [font]. Però en aquest cas, aquest nom no prové d'OK + TAN o OK + DON, és a dir, OK-RIU o RIU ON O'KAYUT? Recordeu que la paraula DON solia significar simplement RIU, vegeu el llibre "Imperi", cap.11:5.3. Però al cap i a la fi, és ben sabut que estaven bé, i encara ho estan, AL RIU VOLGA. A més, el conegut riu anomenat OKA desemboca al Volga. En eslavó antic, OKA RIU sonava com OKA + DON. Si OK és l'AK turc, que significa BLANC, llavors resulta ser un RIU BLANC. És a dir, de nou, el RIU VOLGA.

Així doncs, sorgeix la idea que el nom OKK + TAN o OK + DON de l'antiga llengua del sud de França ens transmet traces del seu origen a partir de la llengua dels conqueridors de l'horda escita del Volga. Quin o'kali. I un detall tan brillant del dialecte els va distingir del rerefons de la població local d'Europa Occidental. Va dir que els conqueridors "mongols" estan bé. Cal suposar que els càtars = els mateixos escites no s'anomenaven així, perquè no prestaven atenció al seu o'kane.

Comentari de M.I. Grinchuk. Sobre la base de la prevalença de la lletra O (precisament les lletres, ja que això reflecteix amb més precisió la pronunciació que existia en el passat), la llengua russa destaca notablement a Europa. És en rus on s'utilitza més sovint O. Sobre aquesta base, la llengua russa és única. En tots els altres idiomes en què disposem de textos extensos, s'utilitza més sovint E o A. Hem comprovat textos en llengües germàniques (anglès, alemany, suec, danès), llengües romàniques (francès, italià, espanyol, portuguès, romanès), eslav (polonès, txec, búlgar, ucraïnès, bielorús), turc (turc, turkmen, uzbek), semític (àrab, hebreu), ugrofinès (finès).

Aquí recordem de seguida que els mateixos historiadors associen la religió dels càtars amb Bulgària, és a dir, amb Volgària. Així, dos aspectes diferents de la història dels càtars = escites coincideixen inesperadament: l'origen de la seva religió i l'origen de la seva llengua o'kaya. Resulta que tant la religió com la llengua provenen del mateix lloc. És a dir, del Volga.

Per descomptat, amb el pas del temps, la llengua OK o BLANCA dels conqueridors dels volgars-búlgars dels segles XIII-XIV va evolucionar a França, es va allunyar de la seva font original eslava i avui sembla que no s'assembla a l'eslau. Es creu que l'idioma OK modificat encara s'utilitza en algunes parts d'Espanya, en alguns llocs de França, i que està relacionat amb el llatí. Paral·lelament, l'anàlisi del diccionari OK = occità mostra clarament que l'OK LENGUA com es coneix avui dia és molt propera al francès. És més aviat un antic dialecte del francès. Aquesta conclusió la vam fer a partir del Diccionari occità-francès [font]. Al mateix temps, no es pot deixar d'observar un nombre significatiu de paral·lelismes evidents entre les paraules franceses i russes, vegeu el nostre llibre <<Arrels russes del llatí "antic">>.

Així, la nostra reconstrucció explica satisfactòriament tant l'origen de l'OK LENGUA com el seu nom.

Com a conclusió, citem un historiador modern: "A l'Edat Mitjana, la llengua oc, antigament molt utilitzada i enriquida pels trobadors, va donar lloc a una cultura brillant... Avui, com a llengua occitana, encara forma una poderosa llengua lingüística. fundació per a tota la regió" [font], p. 3. Cal afegir que MOLTS TEXTOS ANTICS DELS CÀTARS = ESCRITS ESCITES EN LENGUA BÉ [font]. Per exemple, «tot el text del Nou Testament va ser traduït a l'occità per a l'ús dels càtars del Llenguadoc» [font]. Avui el nom occità es pronuncia com Oksita'n. Probablement d'aquí prové la paraula OCCIDENT, traduïda avui com OCCIDENT. En efecte, com a conseqüència de la conquesta, els càtars es van establir i van dominar precisament la part OCCIDENTAL del Gran Imperi = "Mongolia". Des del punt de vista de la metròpoli, és a dir, Horda Russa, estaven situats a Occident. Es dona l'escut d'Occitània, on s'indica la paraula OK. Figura 1.14a.

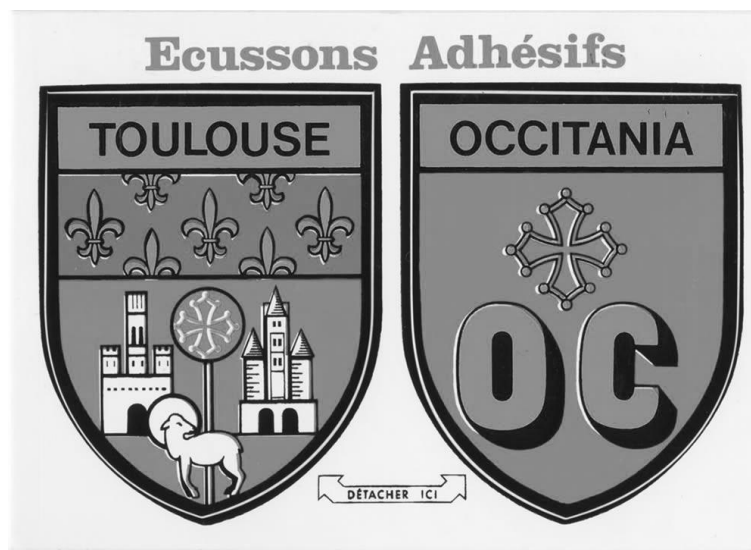

Figura 1.14a. Escuts d'Occitània i de la ciutat de Tolosa. Tret d'una postal de Tolosa, Occitània. Edicions Loubatieres.

Malauradament, han sobreviscut molt pocs textos escrits pels mateixos càtars (escites). Els historiadors informen: «Els escrits de Katari... haurien d'haver estat força nombrosos, però la persecució va provocar la desaparició de la majoria dels textos» [font]. Avui es reconeix que l'Església catòlica «va sotmetre el catarisme a les repressions més horribles» [font].

De passada, observem que els famosos llombards medievals, que antigament van habitar Alemanya, podien rebre el seu nom de la combinació de Barba llarga, bard = barba. O d'una combinació de Bearded Language. És a dir, o long = llarg o langue = llengua.

A les figures 1.15, 1.16, 1.16a i 1.16aa presentem diverses creus càtares = escites. En el cercle hi ha inscrita una creu quadrada ampla. No hi ha, per descomptat, res "herètic" en una creu així. Al contrari, s'associa clarament a les imatges canòniques de la creu cristiana. Per exemple, a les figures 1.16b i 1.16c presentem una antiga creu russa del segle XV

procedent de Rostov. En particular, es poden veure creus càtars a les imatges d'un halo = cercle al voltant del cap de Jesucrist. Una creu estava inscrita en un halo = cercle, els extrems de la qual s'apropen a la vora del cercle, figures 1.17 i 1.18. Traieu la cara de Crist i veureu exactament la creu càtara = escita. Veiem aquestes creus a Anglaterra. A les figures 1.19, 1.19a i 1.19b hi ha creus monumentals càtares = escites a Irlanda, avui anomenades celtes.

Figura 1.15. Creus càtares = escites. Tret de [1376], darrera portada.

Figura 1.16. Creu ample càtara = escita inscrita en un cercle. Tret de [1020], p.11.

Figura 1.16a. Creus càtares al Museu de Carcassona (França). Tret de [237:1], p.21.

Figura 1.16aa. Creus càtares. Museu de Carcassona. La foto va ser presa per G.V. Nosovskiyy l'any 2006.

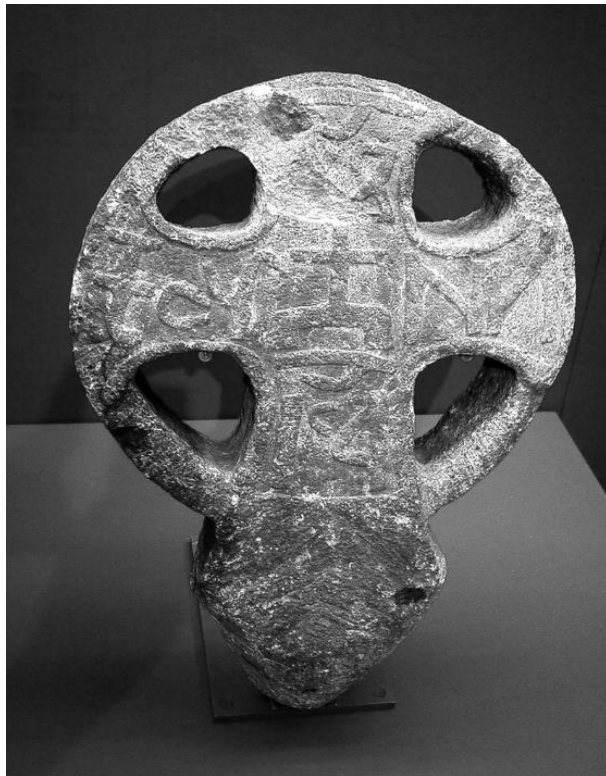

Figura 1.16b. Creu ortodoxa russa de 1458 de l'església "Resurrecció", "al fossat", a Rostov. Pedra blanca, talla. Les creus càtares són del mateix tipus. Estat. Música Reserva del Kremlin de Rostov. Inv. KP-1789 Pr-246. La foto va ser presa per S.A. Suzdaleva a petició nostra el juny de 2011 a l'exposició "Holy Rus'" (26 de maig - 14 d'agost de 2011), Casa dels Artistes, Galeria Tretyakov, Krymsky Val, Moscou.

Figura 1.16c. El nostre dibuix de la inscripció en aquesta creu. Realitzat l'11 de juny de 2011 durant una visita a l'exposició "Rússia Sagrada". No ens van permetre fer fotos.

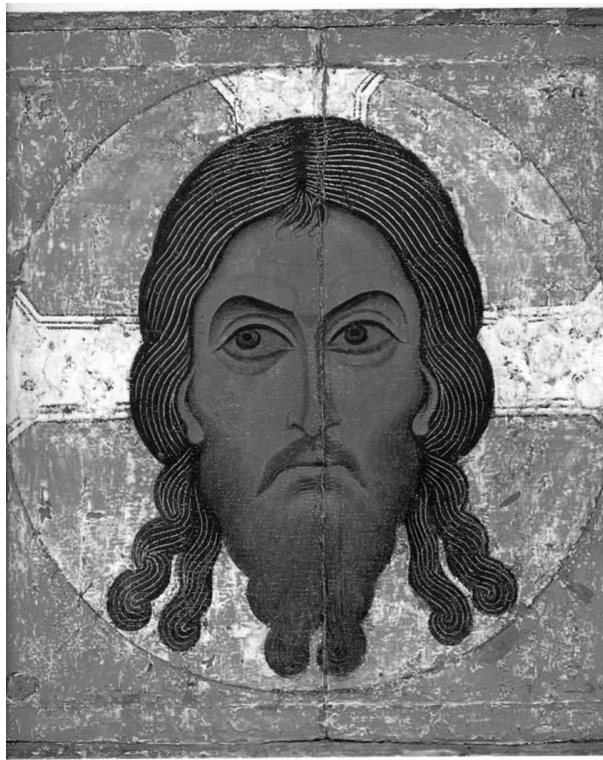

Figura 1.17. Salvador no fet per les mans. Des de la catedral de l'Assumpció del Kremlin de Moscou. Finals del segle XII. El rostre de Crist al fons d'una creu ampla inscrita en un halo = cercle. Tret de [308], icona 97.

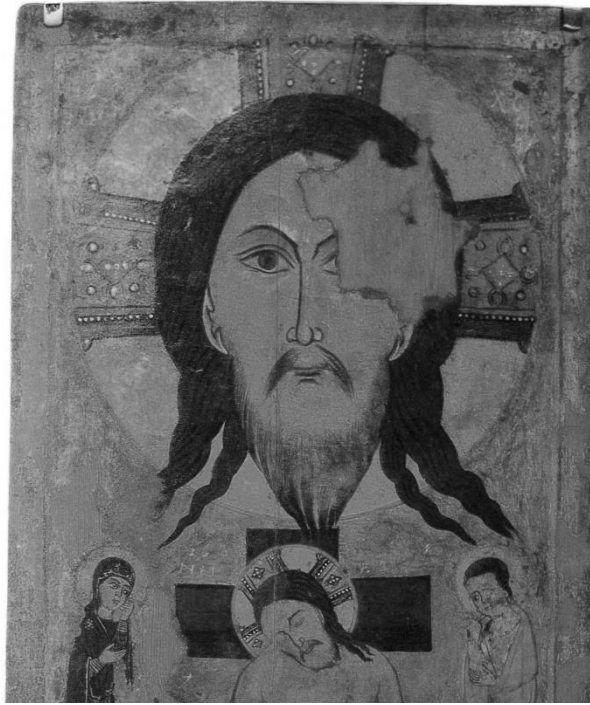

Figura 1.18. Salvador no fet a mà, amb la lamentació de Crist. segle XVI. Les creus càtares pertanyen clarament a aquest simbolisme ortodox: una creu àmplia sobre el fons d'un halo = cercle. Tret de [308], icona 98.

Figura 1.19. Creus càtares a Irlanda. Tret d'Internet. Hi ha creus semblants amb escenes de la Passió de Crist a Monasterboise, suposadament cap al 900 [504], p.39.

Figura 1.19a. Creus càtares a Irlanda. Avui s'anomenen celtes. Tret d'Internet.

Figura 1.19b. Creus càtares a Irlanda. Avui s'anomenen celtes. Tret d'Internet.

A la Figura 1.19c es mostra una pàgina d'un dels pocs llibres càtars medievals supervivents escrits en occità.

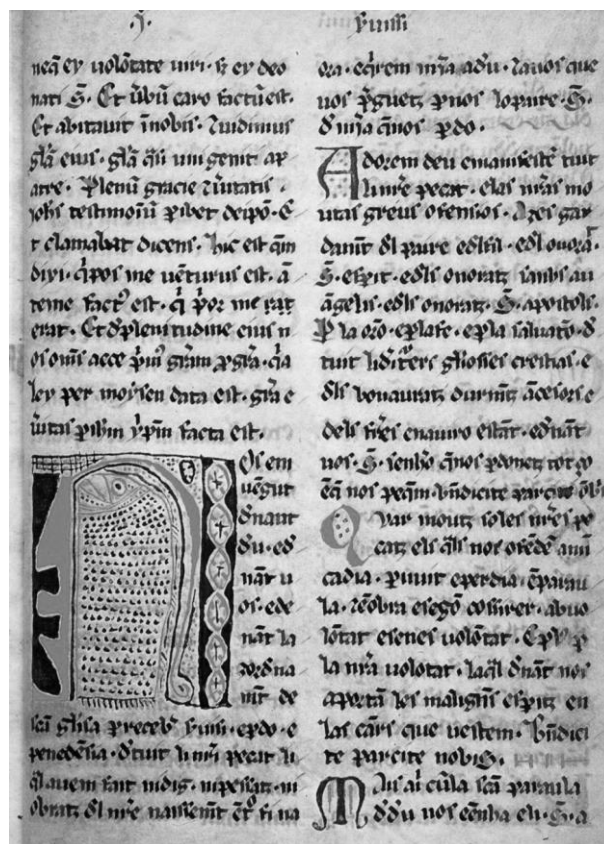

Figura 1.19c. La primera pàgina d'un dels pocs llibres càtars medievals supervivents escrits en occità. Conservat a la Biblioteca Municipal de Lió. Tret de [1020], p.9. Vegeu també [1376], p.3.

Per tant, a les preguntes plantejades anteriorment, oferim les respostes següents.

Qui són els càtars? Resposta: escites.

D'on venien? Resposta: de l'Horda Russa, del Volga.

Quan? Resposta: Al segle XIV.

La seva religió? Resposta: molt probablement el cristianisme ortodox.

Quina és la seva llengua? Resposta: Llengua blanca, és a dir, la llengua de l'Horda Blanca, que, en turc, sonava com a llengua AK, llengua OK. O el nom de la llengua significava la llengua OK, del riu Volga, del riu OKI.

7.3. QUÈ VA PASSAR A CONTINUACIÓ AMB ELS CÀTARS = ESCITES A L'EUROPA OCCIDENTAL

El destí dels càtars és tràgic. Es creu que al segle XIII van ser derrotats i gairebé completament destruïts. Però, com ara entenem, això no va passar al segle XIII. Passà només a finals del segle XVI o principis del segle XVII, quan va esclatar la rebel·lió de la Reforma a Europa Occidental, que va culminar amb l'èxit de la Gran Divisió de l'Imperi "Mongol". Les regions separades d'Europa Occidental durant algun temps es van mantenir fidels a la idea de l'Imperi i van resistir obstinadament als rebels. Pel que sembla, el país dels càtars a França també pertanyia al nombre de regions imperials tan fiables. Però van perdre. Les seves ciutats i castells van ser destruïts sense pietat. Tal com escriuen els historiadors, a les regions càtars -sobretot a Tolosa i Carcassona- "LES BATALLES EREN MASSA NUMEROSES PER SER CONTABILITZADES" [font]. Aleshores, quan escriu una història "reformista", l'època sagnant es va retrocedir deliberadament tres-cents anys. Com a resultat, la derrota dels càtars = escites "s'anaren" des dels segles XVI-XVII fins al llunyà i boirós segle XIII. Mirem més de prop com va acabar la seva història a França.

La religió dels càtars va ser declarada "herètica" a l'Europa Occidental. Avui en dia, el nom HERETGIA càtar està fermament arrelat darrere del catarisme. En aquest sentit, recordem que va ser al segle XVI quan van esclatar guerres cruels. Sembla que són majoritàriament religiosos. A Europa Occidental van lluitar contra diverses heretgies. Es creu que la paraula heretgia sempre ha indicat algun tipus de desviació de la veritable religió. Però ara es pot afegir una cosa més a aquesta interpretació habitual. Probablement, la lluita dels europeus occidentals dels segles XVI-XVII "amb heretgies" és una guerra amb l'ortodòxia, és a dir, amb la religió de la Rus (Rússia). La paraula HERETGIA (HERÈXIA) podria ser una variant de la paraula RÚSSIA o RUSS-KIY, en la pronunciació de RUSS-HI o HI-RUS, és a dir, HERETGIA. Recordeu que en l'antiga llengua russa no s'utilitzava la paraula "heretgia". A Rus parlaven "infidels", no "heretges".

Es creu que la paraula HERESIA va entrar a la llengua russa a partir del grec i prové de la paraula HERETGIA [font]. Què vol dir en grec? Resulta que el seu significat principal és CAPTURA, CONQUESTA [font]. Hi ha altres accepcions: elecció, disposició envers algú, determinació, intenció, forma de vida o pensament escollida, secta filosòfica o religiosa. Com podem veure, no hi havia res dolent ni negatiu en la paraula. I volia dir HERETGIA, bàsicament, GUERRA o CONQUESTA. Probablement d'aquí ve el nom del déu de la guerra, ARES. Fins i tot hi ha la impressió que la interpretació de la paraula com a "secta religiosa" es va afegir ja al segle XVII. Com que no encaixa bé amb el significat principal d'aquesta paraula - CONQUESTA. D'altra banda, ja hem observat la connexió evident entre les paraules RUS i ARES - el déu de la guerra. No és estrany, que els grecs van triar el nom RUS = ARES pel seu déu de la guerra. Vegeu també HÉROS = "heroi; 1) el nom dels bogatyrs i els cavallers de l'antiguitat... 2) el nom dels semidéus" [font].

També és possible que la paraula HERETGIA indiqui també el nom HORUS o HORUS, és a dir, una de les formes del nom CRIST, vegeu "Rus bíblic", cap.5. En altres paraules, van lluitar contra el Gran Imperi. Incloent, amb la seva religió, l'Ortodòxia. La religió dels Rus, Bogomil, va ser declarada "molt dolenta". Inicialment, la paraula HERES = charesis, heretgia, associada al nom RUS, no tenia una connotació negativa. Però els governadors rebels de l'Imperi a Europa Occidental hàbilment van crear i després van utilitzar les diferències religioses per dividir l'Imperi i adquirir la independència política. Van intentar desfer-se del poder de l'Horda Russa. Amb aquest propòsit, es va donar un significat negatiu a la paraula HERETGIA = RUS. S'utilitzava per incitar a l'odi religiós. Els partidaris de l'antic Imperi, que encara li romanien lleials, van caure sota "acusació d'heretgia". Això va obrir les més àmplies possibilitats per a la seva supressió, fins a la destrucció física. Els càtars = escites eren un d'aquells grups de la població imperial d'Europa Occidental als quals s'aplicava plenament la "reeduació". Els focs es van encendre. Per tant, l'etiqueta HERETGIA CÀTARA, molt probablement, significava simplement RUS ESCITA o HORUS ESCITA, CRIST.

Probablement, l'estigma tendenciós HERETIC = heretge es va introduir en ús precisament a l'època de la Reforma. Per això, els coneguts noms medievals de Rutia i Ruthenia van ser "correctament" distorsionats, que els europeus occidentals solien anomenar Rus, vegeu [font] i el llibre "The Rise of the Kingdom", cap.10:1. Rutia és simplement Horta o Horda = rata. Al cap i a la fi, la paraula HERETIC = heretge és propera a la paraula HORTA o HORDA, és a dir, l'HORDA. Sense vocals, obtenim gairebé la mateixa columna vertebral de consonants: HRTC i HRT. Encara avui la paraula HORDA s'escriu, en anglès, com HORDE. Per tant, la paraula HERETIC a Europa Occidental podria significar simplement HORDEAN abans. I no tenia cap connotació negativa. L'ombra, i ombrívola, va aparèixer més tard. Quan a l'Europa rebel

dels segles XVI-XVII van començar a reprimir l'Horda imperial. Va ser llavors quan el nom HORDEAN es va convertir en una marca mortal d'HERETIC.

També és possible que la paraula heretge = HERETIC resultés ser una lectura inversa de la paraula CÀTAR, és a dir, KATARS. De fet, ometent les vocals, veiem gairebé els mateixos esquelets consonàntics: HRTC = heretge i RHTC = càtars, en lectura inversa. D'una manera o d'una altra, en l'època de la Reforma, la paraula HERETICA indicava la pertinença a l'Horda Russa, a la seva fe ortodoxa.

Es fa evident per què a l'Europa Occidental va ser als segles XVI-XVII quan "inesperadament" van sorgir tantes "heretgies". Amb la qual la nova Església catòlica reformada va lluitar llarg i dur. El "nou catolicisme" va rebre suport estatal només als segles XVI-XVII, com a conseqüència de la revolta antiimperial a Europa. El catolicisme reformat va començar immediatament una lluita amb l'antiga ortodòxia catòlica imperial russa-horda. La qual cosa, distorsionant una mica la pronunciació, s'anomenava HERESIA. I la paraula HORDE, HRT - horda es va convertir en la marca HERETIC, HRTC - heretge. Després d'això, "heretgies" i "heretges" van ser destruïts, per dir-ho d'alguna manera, ja "sobre una base legal". En particular, les croades dels segles XVI-XVII. La derrota dels càtars n'és un bon exemple.

Per tal d'imaginar més plenament el destí dels càtars = escites a França, recordem una història instructiva. El líder de la croada contra els càtars, Simó de Montfort, per intimidar-los <<ordenava un càstig exemplar als rebels (com s'anomenaven els càtars = escites - Auth.), que es van interposar en el seu camí. Va seleccionar un centenar de persones d'entre els càtars detinguts, els va ordenar que els traguessin els ulls i els tallessin les orelles, els llavis i el nas. Al mateix temps, un presoner estava encegat "només" d'un ull, perquè pogués portar els seus companys d'armes al gloriós castell d'aquesta regió: la fortalesa de Cabaret (de nou cosac Kabarda! - Auth.), que encara no va sucumbir davant l'exèrcit croat>> [font]. Però això només va ser el principi. El líder religiós dels croats, que va prendre, suposadament a principis del segle XIII, però de fet al segle XVI, la gran ciutat càtara = escita de Carcassona, - abat i llegat papal Arnold Amaury (Arnauld Amaury) - abans de l'assalt decisiu es va dirigir a les seves tropes amb les paraules que han esdevingut infames: "MATAR A TOTHOM. DÉU RECONNEIX EL SEU" [font]. Sota aquesta consigna, molts milers de càtars foren exterminats [dues fonts].

Així és com al segle XVI els rebels van netejar l'Europa Occidental dels càtars = escites. I al segle XVII, havent distorsionat la cronologia i "exiliat" els fets fins al llunyà segle XIII, van "netejar" el segle XVI i treure la responsabilitat de la recentíssima rebel·lió contra les autoritats imperials "mongoles". Per cert, no és Amaury una pronunciació lleugerament distorsionada del nom otomà = ataman OMAR? No hi ha res d'estranyar aquí, ja que al segle XVI alguns dels governadors imperials, otomans i "mongols", es van rebel·lar contra l'Imperi "mongol".

Les repressions contra els càtars es van desenvolupar àmpliament no només a França, sinó a tota Europa Occidental. Al mapa elaborat pels historiadors, Figura 1.12, estan marcats els països de residència dels càtars = escites i punts negres mostren on van començar les repressions contra ells. Val la pena assenyalar que, si bé les grans guerres contra els càtars van passar del segle XVI al segle XIII amb un desplaçament cronològic de tres-cents anys, alguna cosa va romandre en el lloc cronològic correcte. Paral·lelament, molts esdeveniments del segle XVI van resultar "untats" durant tot l'interval de temps des del segle X fins al segle XIV. Veure signatura al mapa anterior, Figura 1.12.

Molts esdeveniments de la veritable història dels segles XIII-XVI ens han arribat sota l'aparença de "males heretgies". Aquest guix tendenciós va ser imposat pels historiadors escaligerians dels segles XVII-XVIII. Per tant, cal mirar més de prop la història de les principals "heretgies".

En la ciència històrica moderna -i en primer lloc, en francès- l'actitud envers els càtars = escites és mixta. D'una banda, al sud de França la seva història sonora i dramàtica està molt anunciada. Ciutats càtars, castells càtars, càtars insubmisos, els focs de la Inquisició catòlica... D'altra banda, es remarca constantment que "fa molt de temps", que el catarisme és una "heretgia terriblement dolenta" que va desaparèixer sense molta traça. Als segles XIV-XV gairebé no en va quedar res. I quan els historiadors d'avui de tant en tant es troben amb rastres clars de la distribució generalitzada de càtars = escites als segles XIV-XV, intenten amortiguar-los. Aquí només hi ha un exemple.

Al soterrani del Museu Paul-Dupuy de la ciutat de Tolosa, A.T. Fomenko i T.N. Fomenko van veure l'any 1997 diverses grans creus de pedra càtars, Figura 1.20. Són gairebé idèntiques a les creus que es poden veure avui a les imatges antigues i als castells càtars, veure les figures 1.15 i 1.16. És destacable que, en aquest cas, historiadors i arqueòlegs coneguin la datació de les creus. L'exposició de la creu càtara al societat Del Museu Paul-Dupuy data dels segles XIV-XV. I què vam veure a la placa del museu al costat? Escrit de manera més aviat evasiva: "Stèles discoidales Pierre sculptée. Ateliers du Lauragais XIV-XV s." És a dir: "Esteles discoidals. Talla de pedra. Tallers de la zona de Lorange. segles XIV-XV". No es va dir ni una paraula sobre el fet que aquestes són clarament creus càtars. Formalment, no podeu trobar cap error amb una placa de museu. De fet, esteles de pedra discoidals. No quadrada, després de tot. Però per què no es diu directament que es tracta de creus càtars? Sí, perquè la seva datació tardana no encaixa amb la història escaligeriana dels càtars = escites.

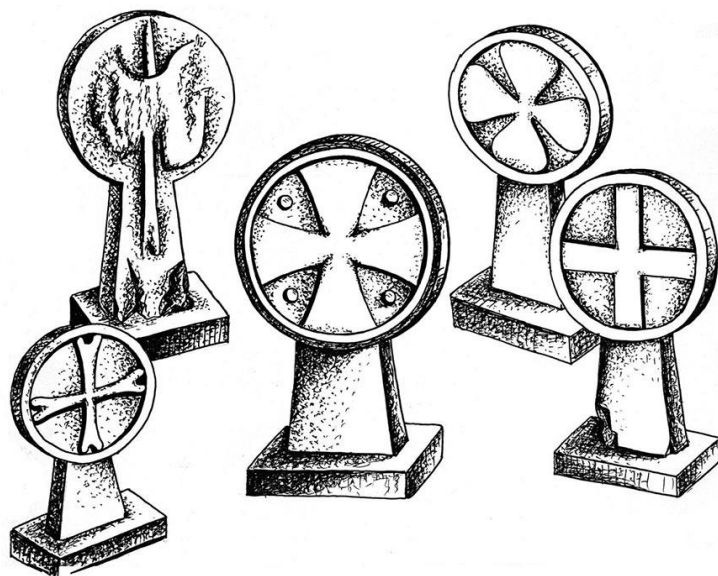

Figura 1.20. Creus càtars = escites de pedra, al soterrani del Museu Paul-Dupuy de Tolosa (França). La nostra interpretació del vídeo fet per A.T.Fomenko l'any 1997. Els mateixos historiadors daten les creus als segles XIV-XV, quan presumptament els càtars van desaparèixer a Europa occidental fa molt de temps.

D'altra banda, els historiadors encara no reconeixen l'existència de càtars = escites a l'Europa Occidental almenys fins al segle XIV. Vegeu, per exemple, la inscripció de la Figura 1.12. I de vegades fins i tot abans del segle XV [font]. En conseqüència, obligats a admetre aquesta circumstància sota la pressió dels fets, els historiadors intenten, sempre que és possible, ocultar-la. Esteles discoidals... Esteles de pedra (i de fet, no de fusta).

7.4. MISTERIS CRONOLÒGICS DELS CASTELLS CÀTARS

Passem a la història dels castells-fortalesa càtars, molts dels quals es van construir no només a les ciutats, sinó als cims de muntanyes i roques inexpugnables. A més, gairebé sempre, en punts clau que són convenients des d'un punt de vista estratègic [font]. Avui en dia, molts d'ells estan pràcticament destruïts completament. Castells càtars = escites tan coneguts es troben en ruïnes com Montsegur, envoltat de la major quantitat de llegendes i misteris, Fleur Espine, quatre castells de Lastours, l'enorme fortalesa de Peyrepertuse, castells de Puivert, Puilaurens, Quéribus, Roquefixade, Usson, Minerve, Montailhou, Sant Jordi, Padern, Durban, Aguilar, Villerouge-Termenès, Durfort, Termes, Auriac, Coustaussa, Saissac, Ensérune i molts altres [font]. Murs trencats, torres esfondrades, munts de pedra picada... A les figures 1.21 i 1.22 es mostra les ruïnes d'una de les fortaleeses escites més grans de Qatar = Peyrepertuse. A la Figura 1.23 - les ruïnes del castell de Quéribus.

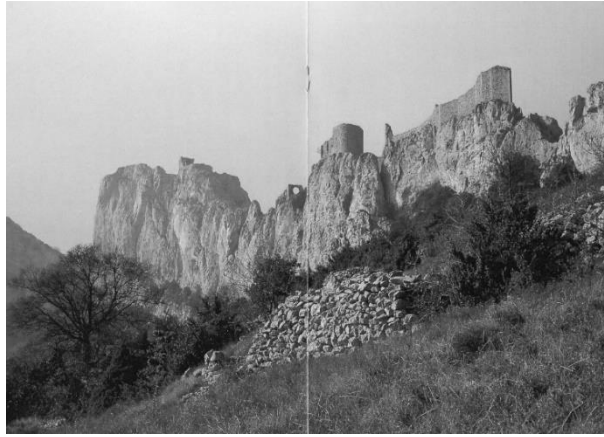

Figura 1.21. Les ruïnes de la fortalesa càtara = escita de Peyrepertuse, aixecada sobre un alt fonament rocós. Tret de [1403], pp.16-17.

Figura 1.22. Ruïnes de la fortalesa càtara = escita de Peyrepertuse. Vista interior. Tret de [1020], pp.64-65.

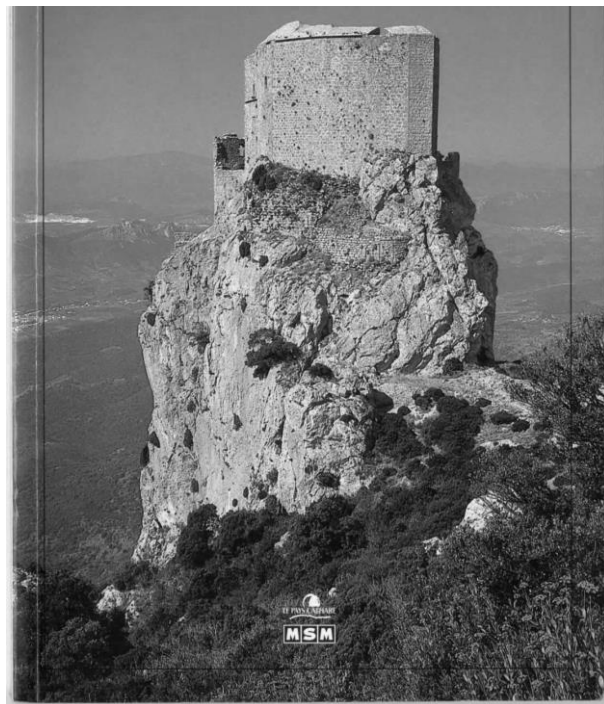

Figura 1.23. Les ruïnes del castell càtar = escita de Quéribus, dalt d'un penya-segat alt. Tret de [1020], portada.

La naturalesa mateixa de la destrucció suggereix que els castells van ser destruïts sense pietat amb l'ajuda de canons. Ningú va "restaurar" les fortificacions. Van intentar enderrocar les fortificacions fins als fonaments. Van intentar esborrar per sempre la mateixa memòria dels càtars = escites. Es veu clarament que aquí tot el complex sistema de

fortificacions càtars poderoses va ser sistemàticament i completament destruït. La seva xarxa de castells cobria densament tot el Llenguadoc, al sud de França. Per cert, només l'enorme Imperi "Mongol" va ser capaç de crear un sistema tan grandios d'instal·lacions militars. Es creu -i no hi ha cap raó per dubtar-ho- que van ser destruïts en les cruels croades amb els càtars = escites. Suposadament, fa molt de temps, a principis del segle XIII.

Però aquí teniu el que és estrany. Com ens diu la història escaligeriana, creada a partir del segle XVII, gairebé tots els castells càtars van ser suposadament restaurats i durant molt de temps van servir com a fortaleses reials fiables fins a finals del segle XVI - inicis del XVII. I després van tornar a destruir. Per dir-ho així, per segona vegada [dues fonts]. En principi, això és possible. Destruït, restaurat. Destruït de nou. Restaurat de nou. Però el cas és que en el cas dels castells càtars, la "destrucció secundària" sembla misteriosa. Vet aquí, per exemple, el que ens expliquen sobre la sort del castell de Roquefixade, no lluny del castell de Montsegur, en la mateixa línia de defensa [fonts]. Resulta que sorgeix de la foscor dels segles XIV-XV com una poderosa fortalesa reial en funcionament. Al mateix temps, la guarnició reial serveix en fortificacions ben equipades. I de cap manera sobre les ruïnes grises.

La resta de la història és com una mala broma. Suposadament, el rei Lluís XIII el 1632 "va viatjar cap a Tolosa" [font]. Passant pel seu majestuós castell Roquefixade, va fer una pausa, va pensar i, suposadament, va ordenar que el castell fos destruït sense pietat, «perquè ara ja no té cap utilitat i és massa car mantenir-lo» [font]. Un historiador modern completa aquesta estranya història amb les paraules: «El seu estat (és a dir, el castell - Auth.) mostra el zel amb què els soldats reials van enderrocar el castell el 1632» [font], p.40. Vegeu la Figura 1.24.

Figura 1.24. Ruïnes del castell càtar = escita de Roquefixade. Tret de [1020], p.40.

Molt probablement, els historiadors escaligerians van inventar una història fantàstica més tard per explicar d'alguna manera la destrucció del castell a la primera meitat del segle XVII. No podien dir -o ja ho han oblidat- que el castell va ser destruït en l'època de les croades dels segles XVI-XVII contra els càtars. Perquè els historiadors ja han "enviat" aquests fets al segle XIII. Després d'això, es va formar un buit al lloc del segle XVII. Per omplir-lo, van haver d'elaborar urgentment una faula maldestra sobre l'ordre ridícul del rei. O és esbiaixat interpretar alguna ordre raonable, però que no ens ha arribat. Sí, deien els historiadors, el castell va ser efectivament enderrocat a la primera meitat del segle XVII. Ho admetem, però de cap manera van ser els croats els que van fer això en la guerra amb els càtars, ni tan sols es pot expressar una idea així, perquè els càtars van viure aquí fa molt de temps, tres-cents anys abans. I al segle XVII el castell va ser destruït pel rei Lluís. Perquè el seu tresor era pobre. Amb prou feines van aconseguir diners per pagar als soldats l'enderrocament del castell.

Però fins i tot suposem que el castell de Roquefixade va patir realment una sort tan estranya. Al segle XVII, l'empobrit rei Lluís XIII no la va voler fer servir com a lloc de guàrdia. O com a magatzem, o com a presó, finalment. I va ordenar, senzillament, enderrocar. Per cert, treball dur - per destruir parets i torres tan poderoses.

Però al cap i a la fi, se'ns expliquen històries tan fantàstiques (no obstant això, només dels segles XVII-XVIII) sobre altres castells càtars = escites, Figura 1.24a. Passem a la història de, potser, el més famós castell càtar = escita Montsegur, Figura 1.25. Resulta que també sorgeix de la foscor dels segles XIV-XV com a fortalesa reial en funcionament [font]. Els historiadors relaten que "el castell va ser ocupat fins al segle XVI, després del qual va quedar totalment abandonat" [font]. Però avui es troba en ruïnes, Figura 1.26. A més, només en van sobreviure les restes del cinturó exterior de les parets, i fins i tot en una forma deplorable, Figura 1.27. Això vol dir que algú va destruir Montsegur, pràcticament la va esborrar de la faç de la terra només a finals del segle XVI o fins i tot a principis del XVII. Qui? És realment el rei de nou, per manca de diners? - va donar una ordre a les seves tropes d'abandonar el castell, després de la qual cosa "per si mateix" es va ensorrar ràpidament? O el rei també va ordenar que la Montsegur fos arrencada? El 1997, T.N. Fomenko i A.T. Fomenko van aconseguir visitar i inspeccionar el llegendari castell. El fet que els castells d'aquesta classe poguessin "desaparèixer per si mateixos" està fora de dubte. Els blocs de pedra enormes estan perfectament encaixats entre si i soldats fermament amb ciment, Figura 1.27a.

Figura 1.24a. Les ruïnes del castell càtar = escita de Minerve. Tret de [1376], p.25.

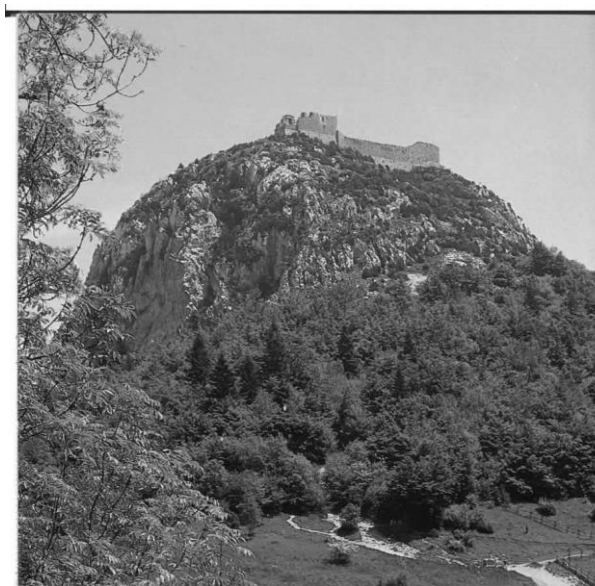

Figura 1.25. Vista del castell càtar = escita Montsegur des de la plataforma prop del cim de la muntanya. Tret de [1020], p.46.

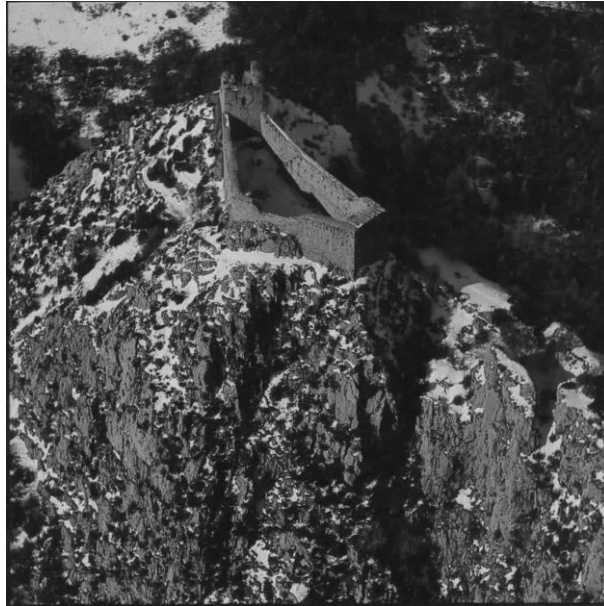

Figura 1.26. Vista aèria de les ruïnes del castell càtar = escita de Montsegur. Tret de [1402], portada.

Figura 1.27. Vista interior de les ruïnes del castell càtar = escita de Montsegur. Tret de [1402], pàgs. 22-23.

Figura 1.27a. Els murs sòlids de Montsegur estan fets de blocs massius ben encaixats entre si i subjectats amb ciment. Fotografia 2006.

Les muralles i les torres del ruïnós castell càtar Queribus també estan ben construïdes, per exemple, Figura 1.27b. Murs i torres massives són un sol monòlit de formigó i pedra. Aquestes estructures van haver de ser volades amb pólvora. Aquí es necessitaven armes. A la Figura 1.27c veiem des de dins les imponents ruïnes del Castell de Montsegur.

Figura 1.27b. Torre i muralles del castell de Queribus. Els blocs massius forts es fixen amb ciment. Fotografia 2006.

Figura 1.27c. Vista des de l'interior de les ruïnes del castell de Montsegur. Fotografia 2006.

Gairebé la mateixa estranya història se'ns explica (i també només a partir del segle XVII) sobre el castell de Puilaurens. Suposadament, després de la signatura del tractat fronterer amb Espanya l'any 1659, "el castell va deixar de tenir una importància estratègica. Durant un temps, Puilaurens es va convertir en una presó, però el van començar a tractar amb cada cop més menyspreu. Després es va fer més i més es converteixen en ruïnes a mesura que la gent la va deixar» [font]. Així, diuen, tranquil·lament i imperceptiblement, a mitjans del segle XVII, el poderós castell de Puilaurens va ser pràcticament esborrat de la faç de la terra.

Gairebé les mateixes paraules s'utilitzen per parlar de la suposadament "destrucció imperceptiblement silenciosa" al segle XVII de la fortalesa activa de Peyrepertuse [font]. I així successivament i així successivament. No continuarem amb exemples, perquè la seva sorprenent uniformitat és feixuga [font].

La nostra reconstrucció explica tot aquest revolt de rareses. La majoria dels castells càtars = escites funcionaren fins a finals del segle XVI - inicis del segle XVII. Després, durant la revolució de la Reforma a l'Europa Occidental, foren capturats i destruïts per les rebel·lions, intentant de destruir les tropes càtares = escites lleials al Gran Imperi =

"Mongolia". Més tard, quan al segle XVII es va escriure la falsa història escaligeriana, la guerra es va retrocedir al passat, al segle XIII.

En concret, la història de la caiguda del castell de Montsegur dels segles XVI-XVII es va deixar en el passat, al segle XIII. Un poderós castell càtar, erigit al cim d'una muntanya escarpada, es considerava inexpugnable, figures 1.28 i 1.28a. Les tropes catòliques la van assetjar a la primavera del 1243 suposadament. El setge tossut va durar tot un any [font]. Uns 400-500 càtars = escites, tancats al castell, es van defensar ferotgement. Els assalts dels croats una i altra vegada van acabar amb un fracàs. El castell va ser capturat només com a conseqüència de la traïció [font]. Els "Càtars supervivents van ser oferts per triar entre renunciar a la seva fe i ser cremats vius. Més de dos-cents perfectes (com es deien els càtars - Auth.) es van negar a renunciar a la seva fe. Tots van morir a la foguera als peus del muntanya" [font]. Vegeu les figures 1.28b i 1.28c, miniatures que representen la crema dels càtars a França. Ja a la nostra època, l'any 1960, als peus de Montsegur, al lloc d'afusellament dels darrers defensors del castell, es va aixecar un monument als càtars = escites cremats. Fins avui, molta gent acudeix al castell per adorar-lo. Al cim de la muntanya, normalment no parlen fort.

Figura 1.28. Castell de Montsegur dalt d'una muntanya. Hivern. Tret de [1402], p.11

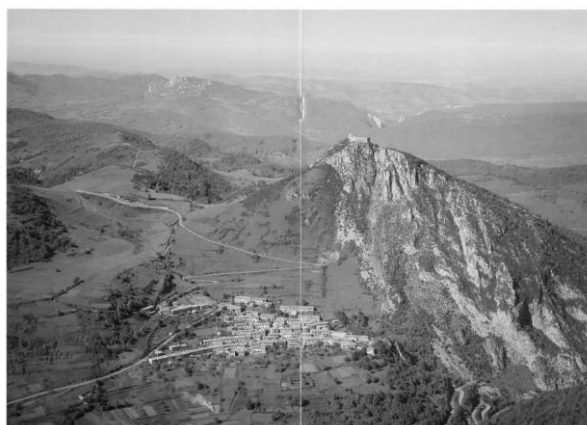

Figura 1.28a. Castell de Montsegur. Estiu. Tret de [1402], pp.16-17.

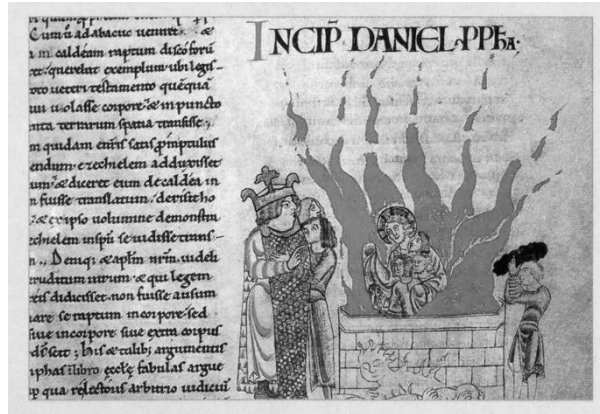

Figura 1.28b. Crema de càtars. Miniatura antiga. Tret de [1060:2], p.17.

Figura 1.28c. Crema dels càtars a França. Tret de [1060:2], p.104.

7.5. EL COMPTE SIMÓ DE MONTFORT ÉS DESCRIT A LA BÍBLIA COM EL REI D'ABIMÈLEC, I A L'"ANTIC" PLUTARC COM EL COMANDANT DE PYRRHUS

Comte Simó de Montfort (Simó de Montfort) - el personatge més famós de la guerra amb els càtars del suposat segle XIII, el guanyador. També s'anomenava Simó el Fort [font]. Es creu que va dirigir la croada més gran contra els càtars i els va derrotar en batalles pesades i cruels [font]. Pel que va rebre el sobrenom de Lleó de la Croada [font]. És cert que la victòria no va ser definitiva. La guerra amb els càtars = escites va continuar durant molt de temps fins i tot després de la mort del comte.

Fem una observació important. Durant el descens de tres-cents anys, els fets reals dels segles XVI-inicis del XVII es van barrejar en el "llibre de text" escaligerià amb els fets reals dels segles XIII-XIV. Per tant, la biografia de Simó de Montfort, finalment editada no abans del segle XVII, va entrellaçar els fets tant del segle XVI com dels segles XIII-XIV. Avui, la versió escaligeriana fa referència "totalment" a Simó de Montfort al segle XIII. Segons els nostres resultats, els esdeveniments tant de la conquesta "mongol" dels segles XIII-XIV com de la guerra civil a la part occidental europea del Gran Imperi del segle XVI podrien haver contribuït a la seva "biografia". Ambdues guerres estan relacionades amb el nom dels grans = "Mongols". Als segles XIII-XIV van ser els guanyadors, i als segles XVI - principis del XVII van ser derrotats. Per tant, Simó de Montfort pot ser un producte escaligerià.

El mateix nom de Simó de Montfort deixa entreveure la seva pertinença als "mongols". Després de tot, SIMÓ\SEMYON és una variant del nom OSMAN. Es va distribuir tant a Rússia com a Turquia. I el nom de Montfort - MONTFORT - està compost per les paraules MONT i FORT. MONT significa muntanya i FORT significa fortalesa. Per cert, la paraula FORT podria venir del nom TRT o TTR, és a dir, TATARS. Recordeu que els sons Φ i T sovint passaven l'un a l'altre. O FORT prové d'una paraula propera ORDA o ORTA. Amb l'article definit T = F. Tal com entenem ara, les tropes de l'Horda Russa van construir moltes fortificacions als territoris conquerits de l'Europa Occidental. Inclosos els castells càtars a França. Aquestes fortaleses tàtares rebien a Europa el nom de TRT o FORT, és a dir, HORDA o TÀTARS. I el mateix nom TRT o TTR = Tàtars pot ser només una variant de la paraula ORDA.

És impossible no parar atenció al fet que la paraula anglesa FORTRESS i la francesa FORTERESSE, que significa FORTALESA, adquireixen ara un significat clar. És només FORT+RESS o ORDA+RUSS, és a dir, la fortificació HORDA-RUSSA o TÀTAR-RUSSA, l'estructura militar de l'Horda Russa. Després de la Reforma, l'antic significat del nom de fortalesa es va oblidar. Probablement, d'aquí la paraula anglo-francesa FORCE = FORÇA, és a dir, T-RUS o ETRUSK, T-RUSSA. Recordem que el mot rus SILA té també, entre altres significats, el de «poder, multitud, exèrcit» [font]. És a dir, l'HORDA o RATA.

Així, el nom de Simó de Montfort podria significar OSMAN MONT TÀTAR. O potser el significat és diferent: OSMAN MONGOL TÀTAR o OSMAN MONT HORDA. Per descomptat, hem perdut l'hàbit de tractar els noms com a sobrenoms significatius. Avui dia, els noms es donen a les persones sense tenir en compte el seu significat original. Tanmateix, en aquells temps llunyans, els noms de les persones eren sobrenoms. El seu significat era important.

Simó-Osman de Montfort va morir durant el setge de la ciutat de Tolosa, suposadament el 1218 [font]. La seva mort es va produir en circumstàncies úniques que mereixen una discussió a part. Durant el setge de Tolosa, "La pedra es dispara per un ballesta que colpeja al cap de Simó de Monfort" [font]. En una altra presentació, la història diu així: «Fou mort per una pedra disparada per una màquina militar, instal·lada amb èxit a les muralles de Tolosa, i controlada, com diu la llegenda, per dones i noies» [font]. El cronista Pierre des Vaux de Cernay afegeix: "La pedra el va colpejar just al lloc correcte, i va colpejar exactament al casc d'acer, i de manera que els seus ulls, cervell, dents, front i mandíbula es van trencar en fragments. Es va esfondrar a terra, mort, sagnant i ennegrit". Cit. segons [font]. Vegeu la Figura 1.28d per a una il·lustració moderna.

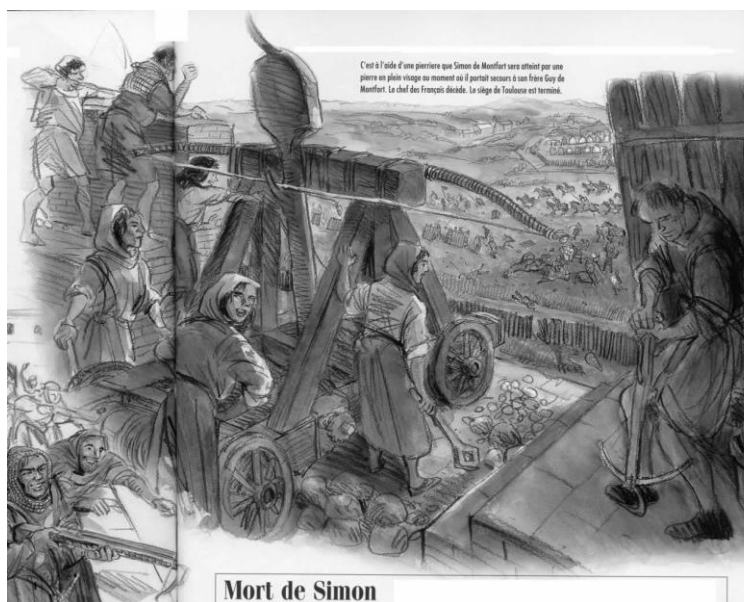

Figura 1.28d. Representació convencional moderna de la mort de Simó de Montfort a mans d'una dona sota les muralles de Tolosa. Tret de [1060:2], pp.68-69.

Pel que sabem, en tota la història medieval escaligeriana d'Europa no hi ha cap altre cas d'un famós comandant assassinat en batalla per una pedra llançada per dones o una dona. El cas és tan singular que sovint s'esmenta quan es parla de les guerres albigeses amb els càtars = escites.

Cal tenir en compte que BALLESTA -una màquina de llançament militar- en anglès sona a MANGONEL [1020], p.27. De també francès mangonneau = "projectil tipus catapulta medieval".

Potser una vegada aquests vehicles militars es van dir MONGOLIS a Europa? Per tant, és possible que Simó-Osman de Montfort fos assassinat per un canó mongol. Per cert, per la guerra civil del segle XVI, això no només no és sorprenent, sinó fins i tot inevitable, ja que aquí alguns "mongols" van lluitar amb altres "mongols", rebels. Però tornem al detall principal de la trama popular: a la pedra llançada per dones o per una dona.

Anem cap al món "antic". En tota la història "antiga" només hi ha un cas en què un comandant destacat va ser assassinat per una pedra que li va llançar una dona. La pedra el va colpejar just al cap. Aquest és el famós "antic" Pyrrhus. Es descriu en fonts "antigues" com un gran comandant macedoni. Així és com explica Plutarc la mort de Pyrrhus durant l'assalt de la ciutat d'Argos. UNA VELLA, RESIDENT D'ARGOS, "va mirar la batalla (des de la finestra de la casa - Auth.) I, en veure que el seu fill havia entrat en combat únic amb Pyrrhus... VA TIRAR LA TEULA DEL SOSTRE I LA TIRÀ A PYRRHUS AMB LES DUES MANS. La rajola li va colpejar al cap per sota del casc i li va TRENCAR les vèrtebres a la base del coll" [font]. Ferit de mort, Pyrrhus cau del seu cavall i mor.

Passem ara a la Bíblia. Només es registra un cas a tota la Bíblia, quan un famós comandant va ser assassinat per una pedra llançada per una dona i li va colpejar al cap. Aquest és el rei bíblic Abimèlec.

Això és el que diu el llibre dels Jutges de l'Antic Testament. Una dona, resident a la ciutat de Tevets, va veure la batalla des de la finestra de la torre, assetjada pels soldats d'Abimèlec (Jutges 9:51-53). "Abimèlec va arribar a la torre i la va envoltar... Llavors UNA DONA VA LLANÇAR UNA PEDRA DE MOLTA SOBRE EL CAP D'ABIMÈLEC I LI VA PARTIR EL CRANI" (Jutges 9:52-53). Vegeu la cita eclesiàstica 165. Abimèlec és ferit de mort i mor.

Així doncs, tenim davant nostre tres descripcions sorprenentment semblants d'un esdeveniment únic: MOR UN GENERAL CELEBRE QUE DIRIGEIX UNA CIUTAT PER UNA DONA LLANCANT-LI UNA PEDRA DES D'UNA MURALLA O DES D'UNA BELLA TORRE. AL MATEIX TEMPS, LA PEDRA VA FER AL COMANDANT EXACTAMENT AL CAP. Repetim que en tota la història medieval d'Europa aquest cas és l'únic. En tota la història "antiga", aquest cas també és l'únic. I, finalment, només hi ha un cas així en tota la història bíblica. Argumentem que tenim davant nostre: tres descripcions diferents d'un mateix esdeveniment de l'Edat Mitjana. Es va produir als segles XIII-XIV, o bé al segle XVI. I va acabar tant a les pàgines de la història francesa com a les pàgines d'autors "antics", entre ells Plutarc (= Petrarca?). I també - a les pàgines de l'Antic Testament. Identificacions addicionals de "l'antigor".

Diferents cronistes van nomenar el mateix comandant de diferents maneres. Alguns van registrar el seu nom com el comte Simó = Haussmann de Montfort. Altres van escriure: el comandant macedoni Pyrrhus. El tercer és el rei Abimèlec. Pel que fa al nom de Montfort i al nom de Pierre, diguem el següent. Resulta que a les fonts franceses s'apunta que Montfort era el Senyor d'Epernon (Epernon) [font]. A més, la ciutat de Tolosa, on va morir Haussmann de Montfort, es troba força a prop dels Pirineus. Per tant, el nom "antic" PIRR pot provenir o bé del nom d'Epernon, o bé del nom dels PIRINEUS. És a dir, indica la ubicació aproximada dels esdeveniments. Finalment, Simó-Osman és nomenat als anals al mateix temps que el senyor de Monfort i Epernon [font]. Si traduïu el títol, - Mont = Muntanya, Fort = Fortalesa, Epernon = Pirineus, - aleshores obtindreu una expressió completament entenedora.

I ara passem al nom de la ciutat on va morir el rei bíblic Abimèlec. A la Bíblia, la ciutat s'anomena TEVETS, en hebreu, TVC o TBC (Jutges 9:50). Però això és clarament el francès TOULOUSE. El cas és que les lletres llatines V i L s'escriuen de manera molt semblant. Sobretot en cursiva, a mà. Les dues lletres es mostren amb una marca. La diferència només està en el grau d'inclinació del pal dret. Les lletres hebrees B/V i L també són força semblants. Per tant, els noms sorts TVZ i TLS o TLZ són pràcticament els mateixos. O bé, l'ortografia de la lletra U com a V, que es troba constantment en els textos medievals, va tenir un paper aquí, i això va convertir el nom Toulusa en Tovlovza o TVZ. Així doncs, la ciutat bíblica de TEVETS és, molt probablement, el càtar francès = TOULOUSE escita. Tanmateix, la Tolosa francesa, pel que sembla, s'esmenta en el llibre dels Jutges i en text pla. Ja en el primer capítol diu: Va anar a la terra dels **hitites** (és a dir, els gots - Avt), i va construir una ciutat, i la va anomenar LUZ. Aquest és el seu nom fins avui» (Jutges 1:26). Vegeu la citació 166 de l'Eslau de l'Església.

Ciutat de LUZ, Heb. LUZ o LVZ, a la terra dels gots, probablement és TU-LUZA. Aquí TU pot ser l'article definit.

Plutarc va anomenar la ciutat on va morir Pyrrhus ARGOS [font]. Però la paraula ARGOS s'acosta al nom de SARAGOSSA, SARAGOSSA, en castellà. Que, al seu torn, és pràcticament idèntic al CARCASSON, vegeu més amunt. Així, l'"antic" Plutarc va indicar com el lloc de la mort de Pyrrhus, és a dir, Simó de Montfort, no a Tolosa, sinó una ciutat càtara propera - Carcassona. O la Saragossa espanyola. Posà nom a la ciutat - ARGOSOM. Però ARGOS sona com la famosa regió espanyola d'ARAGÓ! El cas és que el cos de Simó de Montfort després de la seva mort va ser transportat EXACTAMENT A CARCASSON, on van ser enterrats originalment [font]. Així, els ARGOS "antics" de les "antigues" Plutarc és la famosa ciutat càtara = escita de CARCASSON. Ara és interessant aprofundir en altres fets "antics" que van tenir lloc a la "antiga" ciutat d'Argos.

Tornem a la Bíblia. L'Abimèlec bíblic, és a dir, Simó de Montfort, fa primer una dura guerra contra els habitants de la ciutat de Siquem (Jutges 9:1 i següents) i especialment contra la TORRE DE SIQUEM (Jutges 9:47, 9:49 i següents).). És curiosa la indicació de la Bíblia que diu que "els habitants de Siquem van emboscar contra ell la gent AL CIM DE LES MUNTANYES" (Jutges 9:25). Vegeu la citació 167 de l'Eslau eclesiàstic.

Es correspon bé amb el fet que molts castells càtars (escites) es van construir efectivament AL CIM DE MUNTANYES I ROQUES [font].

I sota el nom de la bíblica Torre de Siquem, Heb. MGD L SKM o SHM, el famós castell càtar de Montsegur, erigit al cim de la muntanya, probablement s'alça aquí, veure la Figura 1.28 anterior. Efectivament, el nom Montsegur és una combinació de les dues paraules MONT i SEGUR. La paraula MONT significa MUNTANYA. I la paraula SEGUR o SEHUR, és a dir, CXP sense vocals, ben pot ser una variant del nom CXM o SICHEM, ja que sovint es confonen els sons R i L. Els noms SIKHEM i SEKHUL són propers. Per tant, el nom del càtar = castell escita Mont+Segur = MUNTANYA SEKHUR molt probablement significa el mateix que la bíblica TORRE DE SICHEM. Està clar d'on prové la paraula TORRE o MUNTANYA de Siquem a la Bíblia. Al cap i a la fi, el castell de Montsegur es va aixecar realment al cim d'una muntanya alta i escarpada. És destacable que encara es digui POG, és a dir, "cim de la roca" [font], que vol dir "TORRE punxeguda". Potser el nom POG prové de l'eslau RENV, BUMP, que indica un turó, un lloc alt inflat, puchu - pok? Dc polonès pak [pok] = ronyó.

El llibre Bíblic dels Jutges també assenyala que la torre de Siquem es troba al cim del MONT SELMON: "Es va informar a Abimèlec que s'hi reunien tots els que estaven a la TORRE DE SELMON. I Abimèlec se'n va anar al MONT SELMON" (Jutges 9: 47-48). Vegeu la citació 168 de l'Eslau eclesiàstic.

A la muntanya Selmon, Abimèlec i el seu exèrcit recullen branques i calen foc a la torre de Siquem. En nom de Mount Selmon, o SER + MON (confusió de L i R), o MON + SER, potser sona el mateix nom distorsionat del castell de MONSEURE. O és "muntanya de Salomó" (?) - després de tot, la vocal del nom hebreu és la següent: har tsal (e) mon.

I, pel que sembla, no és casual que la zona on es troba Montsegur es digui pays d'OLMES. El que és semblant al SELMON bíblic, i encara més, a la MUNTANYA ELMONOV de la Bíblia d'Ostroh, vegeu la cita anterior. I a prop hi ha un poble anomenat Laroque-d'Olmes. Però la roche (la roque?) és "roca, penya-segat" en francès. Però llavors Laroque-d'Olmes = MUNTANYA OLM és exactament MUNTANYA ELMONOV.

Al mateix temps, és possible que hi hagués diversos Seachems. Per tant, Siquems esmentats en DIFERENTS llibres de la Bíblia poden ser ciutats diferents. Més amunt, ja hem indicat una possible ubicació del Siquem bíblic, esmentat al llibre de Josuè. Això és el Càucus o Crimea. Per tant, pot ser que Siquem del llibre de Josuè sigui una ciutat del Caucas, Kuban o Crimea, i Siquem de la història del rei Abimèlec del llibre bíblic dels Jutges sigui el càtar = castell escita de Montsegur a França.

La identificació de la "Torre de Siquem" del llibre bíblic dels Jutges amb el castell càtar de Montsegur = Mont SCM queda confirmada pel fet següent. L'Abimèlec bíblic agafa la torre de Siquem per tempesta i crema tots els seus habitants al foc: "I tot el poble va tallar branques, i van seguir Abimèlec i les van posar a la torre, i van cremar la torre

amb foc, i tots els que eren a la torre de Sekhem, a prop de milers d'homes i dones" (Jutges 9:49). Vegeu la citació 169 de l'Eslau eclesiàstic.

Però al cap i a la fi, aquesta és una descripció clara de la caiguda del castell de Montsegur, quan més de dos-cents càtars = escites que es negaren a canviar de fe foren cremats a la foguera prop de les seves muralles [dues fonts]. Va passar, suposadament, l'any 1244, ja després de la mort de Simó-Osman de Montfort, suposadament l'any 1218 (però de fet al segle XVI). Però com un esdeveniment brillant va ser escrit pels cronistes bíblics a la seva biografia, és a dir, a la biografia d'Abimèlec. El drama dels càtars crida l'atenció encara avui. Per exemple, es va escriure una òpera del mateix nom sobre la caiguda del castell de Montsegur [font].

Així doncs, el monument modern, situat al lloc de la crema dels càtars de Montsegur = escites, és un monument als habitants de la ciutat bíblica de Siquem del llibre dels Jutges, Figura 1.29. Aquest lloc proper a les muralles del castell de Montsegur rep el nom del Camp dels Cremats [font].

Figura 1.29. Monument modern aixecat al lloc de la crema dels càtars al peu de la muntanya sobre la qual s'aixeca Montsegur. La foto va ser presa per A.T.Fomenko l'any 1997.

La Bíblia no passava en silenci i l'ordre del comte Simó de Montfort de mutilar brutalment CENT CÀTARS = escites, sense tocar-ne només un [font]. La naturalesa de les mutilacions era tal, vegeu més amunt, que, presumiblement, la majoria de les víctimes van morir aviat. Aquestes són les paraules de la Bíblia sobre l'atrocitat del rei Abimèlec: "I va matar els seus germans, SETANTA fills de Jerobaal, d'una pedra. Vegeu la citació 170 de l'Eslau eclesiàstic.

Tot i que els detalls són diferents, el més probable és que sigui la mateixa trama. A més, l'Antic Testament informa correctament que a l'era d'Abimèlec va començar la lluita contra el culte de BAAL (Jutges 6:25, 6:28, 6:30). Inclòs, setanta executats s'anomenen fills de JeroBAAL. Però BAAL és simplement BLANC, BABILONIA. Una típica confusió de sons B i C. Indica albigesos = càtars = BULGARS = VOLGARS. Sobre la fe ortodoxa de l'Horda BLANCA.

Fins ara, a Tolosa de Llenguadoc, el nom de Simó-Osman de Montfort és conegut per gairebé tots els residents i està envoltat de reverència. El lloc de la seva mort, on va ser colpejat amb una pedra al cap, està marcat per una placa commemorativa, Figura 1.30. A prop, prop del teatre Sorano, hi ha un gran parc antic, un jardí botànic amb espècies d'arbres valuoses. La inscripció a la pissarra diu:

ANCIENS JARDINS DE MONTVOLIEV

DVRANT LE SIEGE DE TOVLOVSE AV COVRS
DE LA CROISADE CONTRE LES ALBIGEOIS
SIMÓ DE MONTFORT
TROVVA ICI LA MORT EN 1218
"LA PIERRE VINT TOVT DROIT LA OVT IL FALLAIT
"VENC TOT DREIT LA PEIRA LAI ON ERA MEISTERS

5.I.1966

És a dir: "L'antic jardí de Montulier. Durant el setge de Tolosa durant la croada contra els albigesos, Simó de Montfort va ser assassinat aquí l'any 1218..."

Figura 1.30. Placa commemorativa a la paret que envolta l'antic parc de Tolosa, a la vora de la qual va morir Simó de Montfort. Foto feta l'any 1997.

Al parc s'ha conservat la resta de la muralla medieval del segle XVI -una gran porta d'arc de pedra, figures 1.30a, 1.31 i 1.32. Al segle XIX es va reconstruir parcialment. Les portes estan situades molt a prop del lloc de la mort del comte, a uns dos-cents metres de la placa commemorativa. Això sí, els tolosans actuals pensen que la muralla no té res a veure amb la mort del comte, ja que és de finals del segle XVI, i el comte suposadament va morir al segle XIII. S'equivoquen. Resulta que la muralla de la fortalesa de Tolosa del segle XVI és contemporània de la guerra amb els càtars. A més, Simó = Haussmann de Montfort va morir molt a prop d'aquesta muralla.

Figura 1.30a. Les restes de la muralla de la fortalesa i la porta de pedra del segle XVI, no gaire lluny de la qual va morir Simó de Montfort. Vista des del parc fins al carrer. Tolosa, França. Fotografia 2006.

Figura 1.31. Porta de pedra del segle XVI, no gaire lluny de la qual va morir Simó de Montfort. Vista des del parc fins al carrer. Foto feta l'any 1997.

Figura 1.32. Vista exterior de les restes d'una muralla del segle XVI i la porta de la fortalesa a Tolosa. Simó de Montfort va morir no lluny d'ells. Foto feta l'any 1997.

Per cert, seria just afegir a la inscripció de la placa commemorativa que el comte Simó = Osman de Montfort és el rei bíblic Abimèlec, així com el famós "antic" comandant Pyrrhus. Així doncs, vam aconseguir indicar el lloc de la mort d'un dels més famosos herois "antics" i bíblics.

El cos de Simó-Osman de Montfort = Pyrrhus = Abimèlec va ser transportat de Tolosa a Carcassona [font]. Tanmateix, l'any 1224 Amary de Monfort, - Omar, és a dir, de nou un nom otomà? - el fill de Simó-Osman de Montfort = Pyrrhus = Abimèlec, després d'una derrota militar, va partir de Carcassona, "emportant-se amb ell el cos de son pare, cosit en una pell de bou, perquè el seu sepulcre a l'església de St. Natzaret a Carcassona no fos contaminat pels enemics» [font]. Avui en aquesta església es pot veure una placa commemorativa dedicada al comandant. On llavors Simó-Osman de Montfort = Pyrrhus = Abimèlec no està molt clar on va ser realment enterrat, vegeu els detalls a continuació. La Bíblia també calla sobre això (Jutges 9).

A les guerres albigeses passava sovint que alguns "mongols" matessin altres "mongols". Probablement per això l'actitud de la Bíblia envers el comte Simó de Montfort és mixta. Ella conclou el relat d'ell dient: "Així Déu va pagar a Abimèlec el crim que havia comès al seu pare en matar els seus setanta germans" (Jutges 9:56). Vegeu la citació 171 de l'Eslau eclesiàstic.

Veiem que la coneguda expressió "victòria pírrica" es torna ara més saturada.

El novembre de 2001, A.T. Fomenko va visitar la basílica de Sant Nazaret (Saint-Nazaire) a Carcassona, Figura 1.32a, on es creu que hi havia la tomba original de Simó de Montfort. Avui ja no és aquí, però al temple es conserva la làpida, figures 1.32b i 1.32c. La guia oficial de la catedral informa amb moderació: <<La làpida de "Simó de Montfort", líder de la croada albigesa, vescomte de Béziers i Carcassona (Beziers i Carcassona), fou assassinat l'any 1218 durant el setge de Tolosa. Originalment va ser enterrat aquí, ara -a Monfort l'Amaury, on el seu fill va traslladar el cos, havent-se vist obligat a capitular>>.

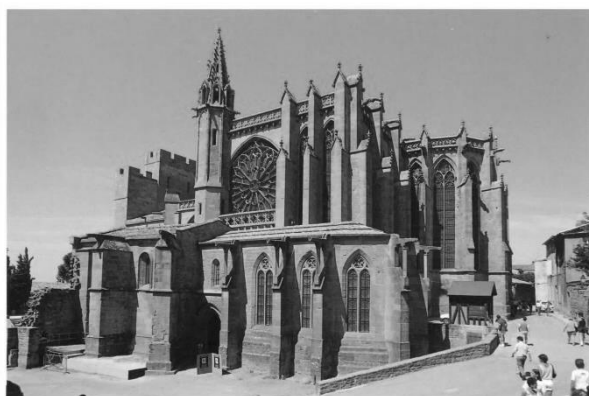

Figura 1.32a. Vista general de la basílica de Saint-Nazaire, a la ciutat càtara de Carcassona, al sud de França. Aquí es conserva una làpida suposadament de la primera tomba de Simó de Montfort, que antigament es trobava aquí. Tret de [237:1], p.41.

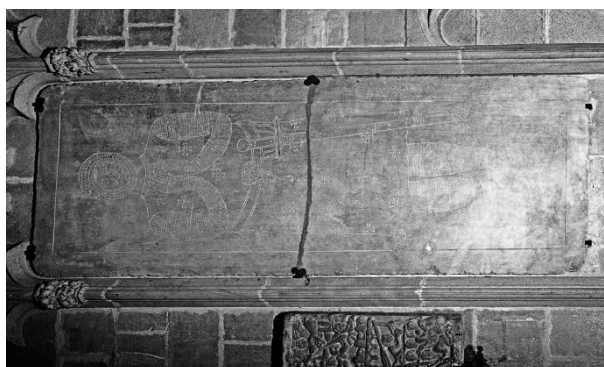

Figura 1.32b. [imatge girada 90 graus] Làpida sepulcral suposadament de la tomba original de Simó de Montfort, conservada avui a la basílica dels Sants Nazari i Cels. No hi ha inscripcions aquí en absolut. La imatge no està profundament ratllada a la superfície plana d'una llosa, probablement feta de guix simple. Fotografia 2006.

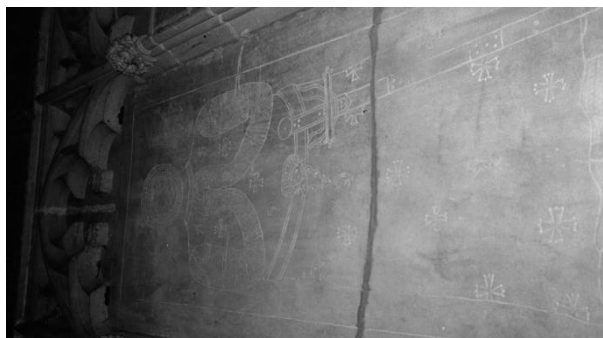

Figura 1.32c. [imatge girada 90 graus] Làpida sepulcral suposadament de la tomba original de Simó de Montfort, conservada avui a la basilica dels Sants Nazari i Cels. Foto de l'any 2001.

Així, l'enterrament de Simó de Montfort a l'església de Saint-Nazaire es considera el primer i, per tant, el més interessant. Tot i que no hem vist el sepulcre secundari, posteriorment mencionat a la guia, en tot cas, com admeten els historiadors, és secundari. I no està clar si és autèntic. El nom de Simó de Montfort no és pres accidentalment entre cometes pels autors de la guia de la catedral de Saint-Nazaire. El cas és que no hi ha inscripcions a la placa.

Està adossat verticalment al mur de la catedral, a la seva meitat dreta, enfront de l'altar. La llosa és molt gran, força prima (uns cinc centímetres de gruix) i uniforme. Fa una impressió una mica estranya. En una superfície llisa, hi ha una imatge rascada (és a dir, ratllada, no en relleu) del cavaller difunt amb armadura i un casc. Repetim que les inscripcions estan totalment absents. No hi ha escuts tribals i militars, a excepció de la imatge d'un lleó. Hi ha la impressió que una llosa de rèplica prima estava feta de guix o formigó barat. Després d'això, més aviat casualment va representar un cavaller medieval. És poc probable que aquesta més que modesta llosa adornés la primera tomba o sarcòfag del famós Simó de Montfort. Cal suposar que a la llosa primària hi havia inscripcions corresponents, que certificaven que es tracta de la tomba del gran Simó de Montfort. Pel que sembla la primera tomba va ser destruïda per algun motiu. Després d'això, es va fer un "segon enterrament" en un altre lloc. No obstant això, encara van decidir marcar el lloc de la primera tomba. Per fer-ho, van fer un simple "tauler" arrebossat o de formigó i el van penjar a la paret de la catedral, al costat de la qual probablement fou enterrat originàriament Simó de Montfort.

La "Llosa de Simó de Montfort" amb èmfasi condicional contrasta notablement amb un fragment de, probablement, una autèntica llosa de relleu de pedra antiga, adossada aquí, a prop, al mur de la catedral, Figura 1.32d. Això és el que diuen els historiadors. "Una pedra amb l'escena d'un setge. Aquest nom es va donar a un baix relleu inusual, PROBABLEMENT - EL MURAT DEL SARCOFAG... Representa un cert setge. Encara que se sap que la pedra pertany a la primera meitat de segle XIII, encara no està clar si es tracta del setge de Carcassona el 1209 o el 1240, o el setge de Tolosa de Llenguadoc el 1218, durant el qual fou assassinat Simó de Montfort" [font].

Figura 1.32d. Baix relleu de pedra que representa algun tipus de setge. Adossat a la muralla de la catedral de Saint-Nazaire a la ciutat de Carcassona (Sud de França), al costat de la "Llosa de Simó de Montfort". És possible que es tracti d'un fragment del ric sarcòfag original de Simó de Montfort. Tret de [237:1], p.52. Vegeu també [1060:1], p.25.

A l'enorme baix relleu, veiem realment nombrosos cavallers armats lluitant, a la dreta hi ha una catapulta. Després de tot el que se'ns ha sabut de Simó de Montfort, sorgeix una hipòtesi: el fragment és una resta de la tomba genuïna de Simó de Montfort? Sembla que la llosa era una de les parets del sarcòfag. A jutjar per la cura del baix relleu, el sarcòfag era ric i gran. Molt probablement, hi havia inscripcions. Potser no s'adaptaven als editors posteriors dels segles XVII-XVIII. Per exemple, podrien portar "noms incorrectes" o rastres brillants dels símbols de l'Imperi "Mongol". Per tant, el sarcòfag es va trencar. Però un dels fragments, sense inscripcions, es va conservar i es va penjar al costat d'un *remake*: un "tauler" amb una imatge esquemàtica d'un cavaller.

Les curiositats associades a l'enterrament de Simó de Montfort no acaben aquí. Heus aquí, per exemple, el llibre [font], que explica detalladament la història dels càtars. El capítol sobre Simó de Montfort informa del seu enterrament principal a la catedral de Sant Nazaire i ofereix una fotografia de la làpida, Figura 1.32e. A més, es subratlla que la llosa es troba ara a la catedral de St. Nazaire a Carcassona: "La seva làpida va ser transportada a Carcassona per ser enterrada a la catedral de Sant Nazaret. La seva làpida encara es pot veure allà" [font]. El llibre es va publicar l'any 2001, és a dir, exactament l'any en què A.T. Fomenko va visitar la catedral. Però avui aquesta llosa no és a la catedral de St. Nazaire! Potser es va traslladar a un altre lloc? Per cert, la placa que es mostra a la Figura 1.32e, també dóna la impressió d'un *remake* tardà. En qualsevol cas, ara a la paret de la catedral hi penja una llosa totalment diferent (sense inscripcions en absolut), de la qual hem parlat més amunt.

Figura 1.32e. Làpida de Simó de Montfort, donada al llibre [1028:1] de 2001, i suposadament situada a la catedral de Sant Nazaret de la ciutat de Carcassonne. Tanmateix, l'any 2001, aquesta placa no es trobava a la catedral. I a la paret de la catedral hi ha una placa totalment diferent, de la qual ja hem parlat. Tret de [1028:1], p.31.

A la Figura 1.32f hi ha un quadre tardà que representa la mort de Simó de Montfort. El quadre, molt probablement, és condicional, fet com a ajuda visual de la versió creada als segles XVII-XVIII. A dalt: un lleó perforat que cau, símbol de Simó de Montfort, a l'escut del qual hi havia un lleó. El quadre es troba a la catedral de Saint Sernin de la ciutat de

Tolosa (sud de França). Al mateix temps, el fet que la mort de Simó de Montfort es dediqués a grans quadres ja en l'època moderna parla de la importància que a França es va donar a aquest esdeveniment. A la Figura 1.32g es mostra l'escultura de 1894 "Raimond VI informa la ciutat de Tolosa el 1218 de la mort de Simó de Montfort...".

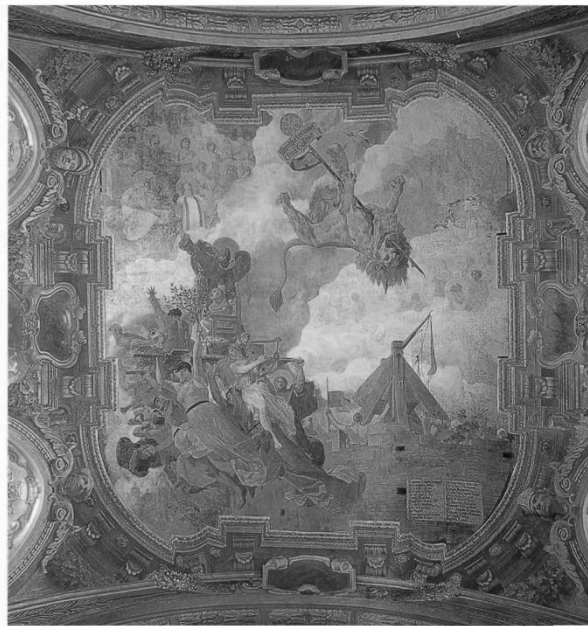

Figura 1.32f. Pintura de Jean-Paul Laurens. La mort de Simó de Montfort sota les muralles de Tolosa durant el setge de la ciutat. El quadre és condicional, creat bastant tard, basat en l'antiga llegenda sobre Montfort. Tret de [1060:2], p.117.

Figura 1.32g. El comte Raimón VI de Tolosa anuncia la mort de Simó de Montfort (és a dir, el rei de l'Antic Testament Pyrrhos) i confirma les llibertats concedides a la ciutat pels seus avantpassats. Estàtua de J.-J. Labatyu (1894) a la Sala del Capitoli, Tolosa. Tret d'Internet.

7.6. UNA NOVA VISTA SOBRE LA HISTÒRIA DELS CATÒLICS DEL SUD DE FRANÇA SEGLES XIII-XVII

Després de tot el que s'ha dit, haurem de fer una mirada diferent a la història de moltes catedrals de França dels segles XIII-XVII. Avui se'ns diu que la "heretgia" càtara suposadament dels segles XI-XIII va ser suposadament aixafada al segle XIII, i ha desaparegut del panorama històric. Tanmateix, segons els nostres resultats, és a partir dels segles XIII-XIV que els escites-Katai-Katars van aparèixer a França com a conqueridors "mongols". A l'època del Gran Imperi dels segles XIV-XVI, sobre la seva base, sorgeix la classe aristocràtica dominant de França.

Un dels centres dels càtars = escites als segles XIV-XVI va ser la ciutat d'Albi, Albi, és a dir, Blanca, no lluny de Tolosa. Recordem que els càtars també eren anomenats ALBI-gesos, és a dir, "gots blancs" o "cosacs blancs". A la ciutat d'Albi encara hi ha una gran catedral, avui anomenada Basílica de Santa Cecília (Santa Cecília) [font]. Vegeu les figures 1.33 i 1.34. Els historiadors no es cansen de repetir que els mateixos càtars normalment no construïen res, sinó que només utilitzaven els edificis antics. Suposadament, no van construir res significatiu a Albi, és a dir, en un dels seus principals centres. Així doncs, refugis, barraques, un parell de cases. La qual cosa seria estrany. I la grandiosa catedral que s'alça aquí es va erigir, -com ens asseguren a l'uníson-, "clar, no pels càtars". Suposadament, es va posar el 1282, després de la victòria sobre els càtars albigesos. Es va completar fins al segle XVII. Des del segle XIII, suposadament sempre ha actuat com a catedral catòlica [font].

Figura 1.33. La principal catedral de la ciutat d'Albi, al sud de França. Avui s'anomena Basílica de Santa Cecília. Tret de [1028], p.7.

Figura 1.34. Enorme basílica de Santa Cecília a Albi. Aparentment construït pels càtars. Tret de [1028], p.6.

Però, com entenem ara, la catedral d'Albi va ser erigida pels càtars al segle XIV i va funcionar fins al segle XVI, o fins i tot fins a principis del segle XVII, com a Càtar = Església cristiana escita. I només després de la derrota dels càtars = escites als segles XVI-XVII, va ser capturada i convertida en una església catòlica. Alhora, van dir que "sempre ha estat així". El seu origen càtar va ser esborrat de les pàgines de la història escaligeriana. Tanmateix, avui dia encara són visibles els rastres del seu passat càtar. La catedral combinava les funcions de temple i de fortalesa militar. Murs increïblement gruixuts, una base potent. «Les finestres estan aixecades 20 metres per sobre dels fonaments, fetes altes i estretes» [font]. Els historiadors subratllen amb raó l'evident paper militar d'aquest temple: "La Catedral no era només una TERRIBLE FORTALESA, sinó també una vigilant guardià de la ciutat" [font].

Les torres altes i primes adossades als costats de la catedral semblen minarets. A l'interior, la catedral s'assembla a una basílica bizantina o fins i tot a una mesquita, malgrat nombroses reconstruccions posteriors i addicions que s'allunyen de l'estil general de la catedral. Per exemple, avui una àrea important dins de l'església està ocupada per una "clínica ambulatoria", una estructura en forma de temple separat. Es va construir amb un estil completament diferent i es va crear més tard. Molt probablement, a l'època dels segles XVI-XVII, quan la catedral càtara = escita va ser capturada es va convertir en una església catòlica moderna. Si eliminem la "clínica ambulatoria", llavors la similitud interna de la catedral amb la basílica bizantina i la mesquita serà encara més franca. Moltes pintures i escultures de la catedral contenen TAMGU, un símbol molt conegut per a nosaltres de la història de l'Horda Russa, vegeu el llibre "Nova cronologia de Rus". Per cert, la ciutat d'Albi s'aixeca sobre un riu anomenat TARN [font]. És a dir, al troià = riu franc o faraònic. Al riu Faraó o Turc.

És interessant repensar la història d'altres catedrals catòliques del sud de França. I no només el sud. I no només França. Vegeu de nou el mapa de la distribució generalitzada dels càtars a Europa a la Figura 1.12. Pel que sembla, la majoria d'aquestes catedrals es van construir als segles XIV-XVI com a temples del Gran Imperi = "Mongolia". Després es va reconstruir parcialment.

7.7. CREUS CÀTARES = ESCITES A LES ESGLÉSIES GÒTIQUES DE FRANÇA

Significativament, fins avui, en algunes catedrals gòtiques de França s'han conservat imatges de creus càtars = escites. És a dir, creus ortodoxes amples inscrites en un cercle. Estan representades en escultures de pedra, en mosaics, en vitralls. Per exemple, a la famosa catedral de Notre Dame de Paris aquestes creus adornen les columnes principals de l'interior del temple. A més, estan presents aquí fins i tot de dues formes: com a creus planes i com a relleu-convex, Figura 1.35. També hi ha creus càtars als vitralls. Però com és? Avui ens expliquen amb autoritat que la creu càtara és una creu herètica, dolenta. Ells, diuen, que l'Església catòlica les va cremar amb foc i espasa. Aleshores, per què les creus ortodoxes càtars es van mostrar amb orgull a la columnata de la catedral de Notre Dame? Les principals esglésies no són només a París - la capital de França, sinó en general estan a tota França. Avui dia es creu que la catedral es va construir principalment a partir del segle XIII. A més, es destaca que va ser construïda en l'època de la lluita contra els càtars. Així, mentre lluitaven contra els càtars, van cobrir les parets dels seus temples alhora amb creus càtars? Que eren adorats pels enemics?

Figura 1.35. Una de les creus ortodoxes càtars a les columnes de la catedral de Notre Dame. La foto va ser presa per T.N. Fomenko l'any 1997.

La nostra reconstrucció elimina aquesta raresa. *La creu càtara és una creu ortodoxa habitual inclosa en un cercle nimbus que envolta el rostre de Crist.* No hi havia res d'herètic, és clar. Al contrari, als segles XIV-XVI va ser, per dir-ho així, la creu imperial oficial. O millor dit, una de les seves varietats. La nostra idea queda confirmada per altres imatges a la mateixa catedral de Notre Dame. A les galeries laterals, a dreta i esquerra de l'altar, s'han conservat escultures medievals d'escenes de la vida de Crist. Es troben al fons d'una paret coberta amb un dibuix. Dibuix i escultura es fusionen en una sola imatge artística. Cal destacar que a la paret esquerra (des de l'entrada), darrere del cap de Crist, cada cop es representa una creu càtara. Per tant, quan mires l'escultura, veus el cap de Crist, envoltat d'un halo, en el qual hi ha inscrita la creu. El resultat és una imatge ortodoxa convencional. Especialment clarament la creu càtara darrere del cap de Crist es veu aquí en les escenes següents: Adoració dels Reis Mags, Noces a Canà de Galilea, Entrada del Senyor a Jerusalem, Darrer Sopar, Crist renta els peus dels seus deixebles [font], Figura 1.36. Creu càtara darrere del cap de Crist, vegeu també a la Figura 1.36a.

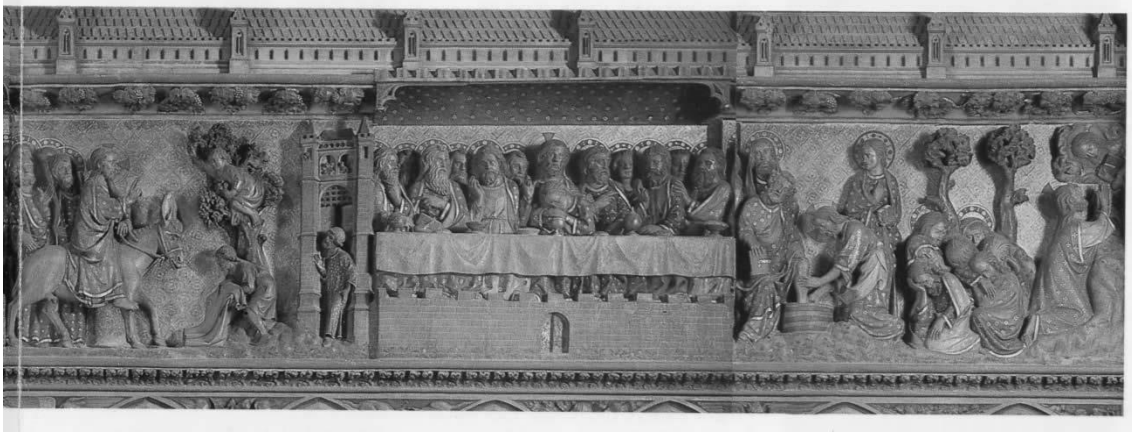

Figura 1.36. Una de les moltes imatges de Crist sobre el fons de la creu càtara = ortodoxa als panells de la catedral de Notre Dame. Tret de [1336], p.18. Entrada a Jerusalem, Últim Sopar i Crist renta els peus dels deixebles.

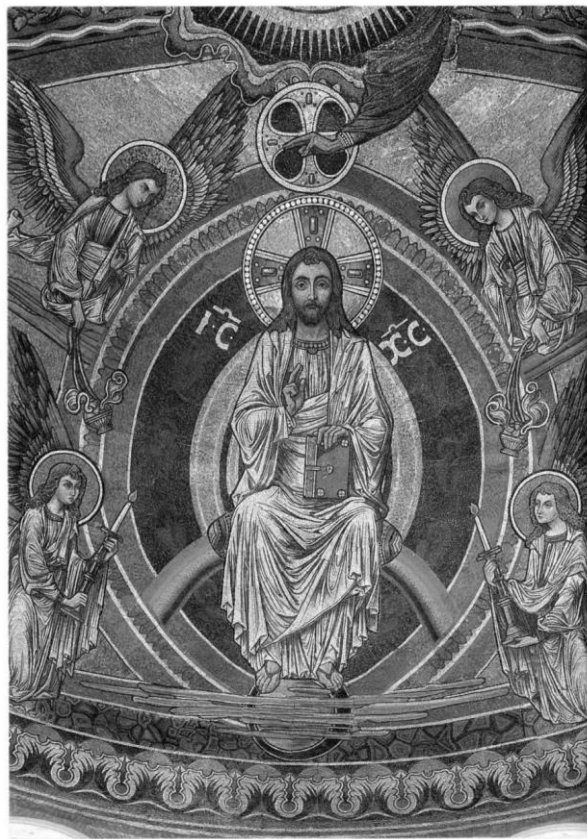

Figura 1.36a. El cap de Crist amb el fons de la creu càtara. Fresc. Bonn, Münster. Alemanya. Adaptació de [1084], contraportada.

A més, veiem el mateix a sobre de l'entrada principal de la catedral de Notre-Dame. Al portal central del Judici Final s'alça una imatge escultòrica de Crist. Darrere del seu cap, a la paret de la catedral, es torna a representar la creu càtara.

Queda clar que les creus càtares de la catedral de Notre Dame són només una de les formes canòniques de la creu ortodoxa. Aquí no hi ha res d'estranyar. Molt probablement, la catedral va ser erigida com a temple imperial càtar = escita a l'època dels segles XIII-XVI. Al territori de França, com una de les províncies del Gran Imperi. Durant la rebel·lió de la Reforma, la nova Església Catòlica emergent va declarar que tots els càtars eren "dolents heretges". I la seva creu ortodoxa va ser interpretada com un símbol dels "heretges". Van transmetre els seus pecats als altres. La catedral se'n va fer càrrec.

"Heretges" destruïts. Els panys van ser destruïts. Els llibres es van cremar. Però per alguna raó, les creus ortodoxes = càtares encara no es van retirar de les parets de la catedral de Notre Dame. Avui és difícil dir per què. O ells mateixos es van oblidar de la seva alteració de la història. O van decidir que n'hi havia prou amb destruir els càtars = escites. I que visquin les restes del seu simbolisme, diuen. Quan calgui, declararem herètic aquest simbolisme. I en altres llocs fingirem que no existeix. No ens adonarem. O, un cop editat, el declararem "nostre". Les noves generacions aviat oblidaran les creus de qui són realment. No en parlarem a les escoles.

Per cert, la catedral francesa de Notre Dame, Figura 1.37, és semblant a la catedral de Colònia a Alemanya. Molt probablement, ambdues catedrals, com altres temples gòtics d'Europa Occidental, van ser construïdes com a temples del Gran Imperi a l'època dels segles XIV-XVI.

Figura 1.37. Catedral de Notre Dame. Tret de [1336], p.22.

Si les creus càtares eren un dels símbols de l'ortodòxia al Gran Imperi, aleshores els rebels de la Reforma, que van introduir un nou catolicisme reformista, van ser, doncs, els autèntics cismàtics, apòstates de la veritable fe. És a dir, heretges, si fem servir la terminologia posterior inventada per ells. Comencem a entendre que els historiadors escaligerians no sense raó van capgirar la història religiosa de la Reforma. Els rebels, autèntics apòstates de l'antiga fe, es van declarar "bons". I els que es van mantenir fidels a l'ortodòxia van ser titllats de "dolents heretges". En altres paraules, van canviar de negre a blanc i viceversa. Mètode habitual.

Pel que sembla, el nou catolicisme reformat dels segles XVI-XVII va intentar separar-se ràpidament de la fe catòlica ortodoxa. Per això, els rituals a l'església d'Europa Occidental es van canviar significativament. Per exemple, van aixecar la prohibició de la representació naturalista d'un cos humà nu i semidespullat tant a la pintura secular com a l'església. El que està estrictament prohibit a l'ortodòxia i l'islam. Per tant, nombroses pintures i escultures d'aquest tipus, incloses les "antigues" que avui omplen els museus d'Europa Occidental, només van aparèixer a partir de finals del segle XVI - principis del XVII. Més tard, declarant aquestes obres, i alhora els seus creadors, "molt antigues", els historiadors escaligerians van posar una "base autoritzada" per a una pràctica completament nova. La van eliminar de la perillosa acusació d'heretgia.

Als peus del monument als Càtars = Escites, al Camp dels Cremats prop del castell de Montsegur, en la nostra època (estàvem aquí l'any 1997) hi ha una petita pedra plana sobre la qual hi ha tallades les paraules de Bacon: " L'herètic no és el que es crema, sinó el que encén el foc ", Figura1.38. Juntament amb el significat filosòfic investit per Bacon, aquestes paraules també adquireixen un significat literal. De fet, els càtars ortodoxos es van cremar a la foguera. I va ser encesa pels rebels de la Reforma, que parlaven al segle XVI com a "nous catòlics". Els qui amb raó s'haurien de dir heretges, utilitzant la seva pròpia paraula encunyada.

Figura1.38. Un monument modern als càtars = escites cremats al castell de Montsegur. Foto feta l'any 1997.

7.8. BANDERA DELS CÀTARS = ESCITES ALS BRAÇOS DE LES REGIONS I CIUTATS FRANCESES I ESPANYOLES, AIXÍ COM EN EL MAPA DE DIFERENTS PAÏSOS

Als peus del monument als càtars cremats = escites prop de Montsegur, vam veure -en lloc d'una corona funerària- un panell rectangular teixit amb flors fresques. Representa diverses franges verticals de la mateixa amplada. Els colors de les ratlles s'alternen -groc i vermell, Figura 1.39. A la pregunta: què és? - resposta: l'estendard dels càtars. Figura 1.39a es mostra la vista d'aquest monument l'any 2006. La llosa amb la dita de Bacon ja ha estat retirada. També un panell de flors en forma de bandera càtara.

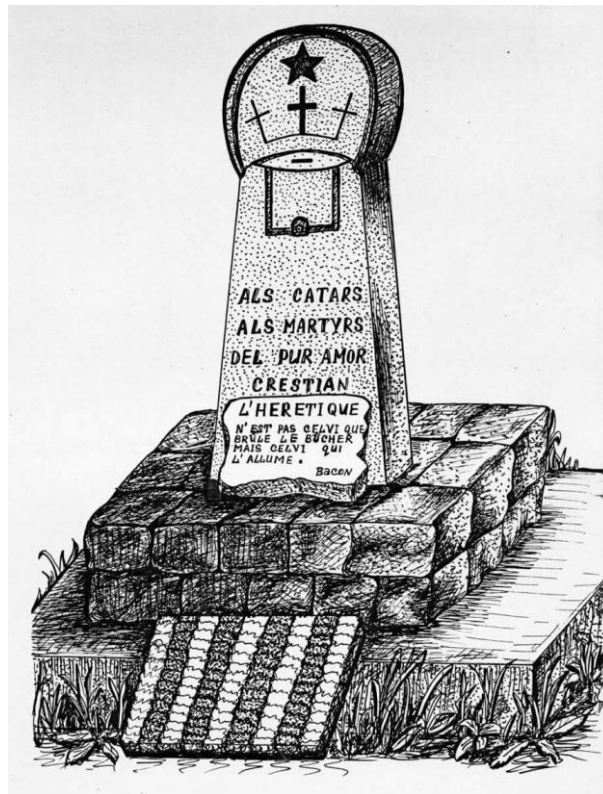

Figura 1.39. Una pancarta càtara teixida amb flors naturals grogues i vermelles al peu del monument als càtars cremats prop del castell de Montsegur (França). Dibuix d'un enregistrament de vídeo realitzat per A.T. Fomenko l'estiu de 1997.

Figura 1.39a. El mateix monument l'any 2006. Es va treure la llosa amb la dita de Bacon. Foto de GV Nosovsky.

Després, analitzant la història dels càtars, vam veure l'escut de la regió del Rosselló. Aquesta és exactament la bandera dels càtars. Les mateixes franges verticals alternen grogues i vermelles de la mateixa amplada, Figura 1.40. Que és natural. Ja que, com ja s'ha dit, la regió del Rosselló, és a dir, els lleons russos o alans russos, era una de les més càtars = escites d'Europa Occidental. El seu estendard també està col·locat a l'escut del comtat de Foix, Figura 1.41. Els mateixos colors groc i vermell i la mateixa disposició de ratlles. El comtat de Foix és una coneguda regió càtara [font]. També veiem l'estendard dels càtars a l'escut de Roger I, comte de Foix, Figura 1.42.

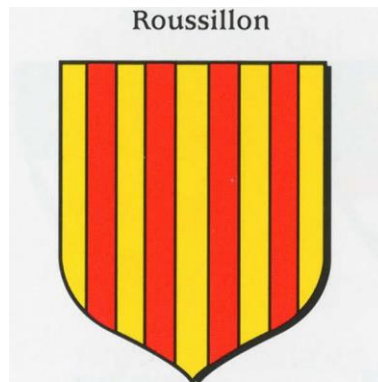

Figura 1.40. Escut de la regió francesa del Rosselló amb l'estendard dels càtars. Alternen franges verticals grogues i vermelles de la mateixa amplada. Tret de [1216], p.52.

Figura 1.41. Escut del comtat francès de Foix amb l'estendard dels càtars. Franges verticals grogues i vermelles. Tret de [1216], p.53.

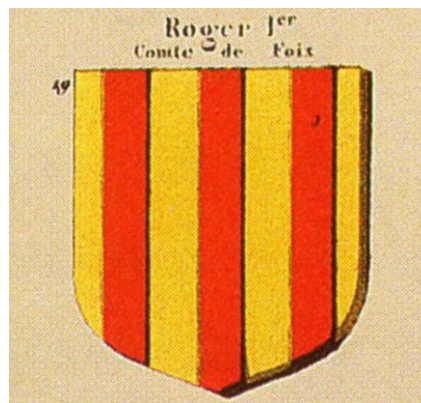

Figura 1.42. Escut de Roger I, comte de la comarca de Foix amb l'estendard dels càtars. Franges verticals grogues i vermelles. Tret de [1477], p.6. Vegeu també [1216], p.6.

Els càtars també eren habituals a Espanya. Per exemple, l'Aragó espanyol és una de les regions càtars importants. I com a conseqüència, l'escut d'Aragó coincideix també amb l'estendard dels càtars, Figura 1.43. El mateix estendard continua inclòs als escuts d'algunes ciutats i pobles aragonesos. Per exemple, a la Figura 1.44 es representa l'emblema de la ciutat espanyola de Torreciudad. A la Figura 1.45 l'escut d'Aragó es mostra a partir d'un mapa suposadament de 1582-1624. Una gran bandera càtara = escita es col·loca a l'escut de l'esquerra. A més, dues banderes i creus càtars formen un segon escut, més petit, col·locat al costat dret del mapa, Figura 1.45.

Figura 1.43. Escut de la província d'Aragó a Espanya.

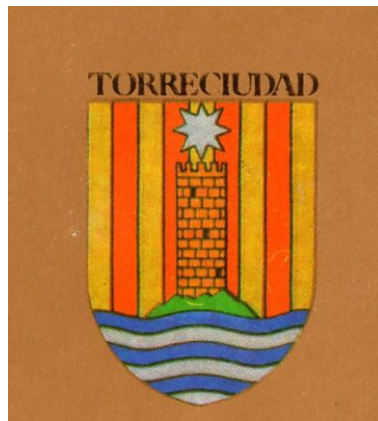

Figura 1.44. Escut de la ciutat de Torreciudad a l'Aragó, a Espanya. Tret de [1457], portada.

Figura 1.45. Banderes càtars en un mapa d'Aragó a Espanya. Una bandera càtara a l'escut de l'esquerra i dues banderes càtars a l'escut més petit de la dreta. Tret de [1036:1], p.448. Vegeu també [1036], p.130.

L'estendard i l'escut dels càtars també es troben als mapes de molts altres països. Tant europeus com d'ultramar. A la Figura 1.46 es mostra un fragment d'un mapa d'Itàlia de 1640. Està envoltat pels escuts de les regions italianes. Entre ells hi ha dos escuts amb la bandera càtara: franges verticals vermelles-groques, Figura 1.47. A la meitat dreta del mateix mapa, a l'altra banda del golf de Venècia, s'indica Dalmàcia, on també veiem un gran escut, que inclou la bandera càtara, figures 1.48 i 1.49.

Figura 1.46. Fragment d'un mapa d'Itàlia que mostra els voltants de Nàpols. Entre els escuts de les regions italianes, veiem dos escuts amb banderes càtars. Tret de [1036:1], p.414. Vegeu també [1036], pp.116-117.

Figura 1.47. Fragment. Banderes càtars incloses als escuts de dues regions d'Itàlia el 1640. Tret de [1036:1], p.414. Vegeu també [1036], p.116.

Figura 1.48. La bandera càtara inclosa en el gran escut col·locat a Dalmàcia. Fragment d'un mapa d'Itàlia el 1640. Tret de [1036:1], p.415. Vegeu també [1036], p.117.

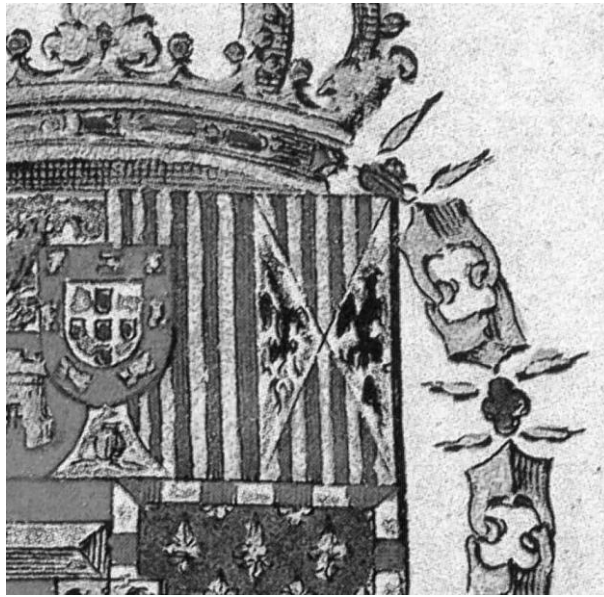

Figura 1.49. Un fragment de l'escut amb la bandera càtara al mapa d'Itàlia i Dalmàcia. Tret de [1036:1], p.415. Vegeu també [1036], p.117.

La bandera de ratlles grogues i vermelles càtara també es troba al mapa de l'illa de Sicília l'any 1635, figures 1.50 i 1.51. A la Figura 1.51a, l'escut es mostra des del mapa de Bèlgica. Aquí, la bandera càtara es col·loca a la part superior i inferior dreta. A més, a l'escut inferior, a més de la bandera càtara de color vermell-groc, també hi veiem l'àguila bicèfala de l'Horda.

Figura 1.50. Escuts càtars en un mapa de l'illa de Sicília. Tret de [1036:1], p.425. Vegeu també [1036], pp.118-119.

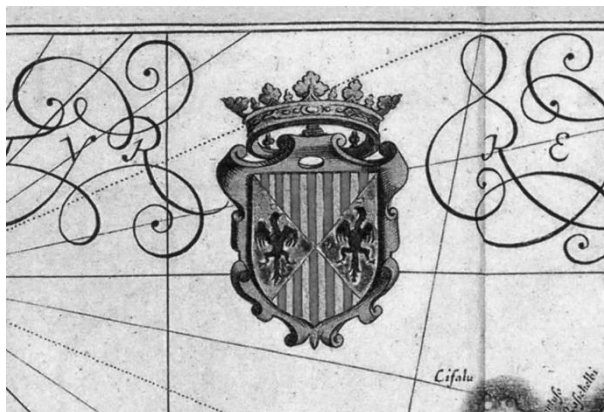

Figura 1.51. Fragment amb la bandera càtara (franges vermelles verticals sobre fons daurat) al mapa de Sicília. Tret de [1036:1], p.425. Vegeu també [1036], pp.118-119.

Té raó l'autor del llibre [font] en assenyalar la distribució més àmplia de símbols càtar-catalans en l'època dels segles XV-XVIII. Tanmateix, creu erròniament que la petita regió de Catalunya a Espanya va ser el centre de distribució d'aquesta simbologia. Tal com entenem ara, la Catalunya espanyola només era una part relativament petita del vast Imperi dels càtars = escites = catalans, que es va estendre per Euràsia, Àfrica i Amèrica als segles XIII-XVII. Era l'Imperi de la Gran Horda. La seva metròpoli en aquella època era l'Horda Russa.

7.9. LLUNA CREIXENT OTOMANA = ATAMANA AMB UNA ESTRELLA ALS SEGELLS DE RAIMÓN VII - COMTE DE LA CIUTAT FRANCESA DE TOLOSA

Raimon VII esdevingué comte de Tolosa suposadament el 1222 [font]. També és un personatge famós de la guerra amb els càtars. Va sortir a primer pla poc després de la mort de Simó de Montfort, presumptament assassinat el 1218. Es va llançar una croada contra ell, i <<va ser declarat "enemic del Rei i de l'Església">> [font]. Llavors, suposadament l'any 1229, ell, com a "Comte de Tolosa, va ser forçat a participar contra l'heretgia càtara" [font]. Suposadament va morir l'any 1249. S'han conservat dos dels seus segells, mostrats a les figures 1.52 i 1.53. La lluna creixent otomana = atamana amb una estrella és clarament visible sobre ells. La nostra reconstrucció explica aquest fet. Tolosa, com tota l'Europa Occidental d'aquella època, formava part de l'Horda-Otomana = Imperi Ataman.

Figura 1.52. Segell medieval de Raimon VII, comte de la ciutat francesa de Tolosa. El segell mostra clarament la lluna creixent otomana amb una estrella. El dibuix va ser fet per T.N. Fomenko a partir d'una fotografia de [1362].

Figura 1.53. Un altre segell medieval de Raimon VII, comte de Tolosa francès. Al segell hi ha una lluna creixent otomana amb una estrella. El nostre dibuix a partir de la fotografia de [1331].

7.10. LLUNA CREIXENT OTOMANA = ATAMANA AMB UNA ESTRELLA SOBRE EL CAVALLER MEDIEVAL I LES ARMES DE CIUTAT DE L'EUROPA OCCIDENTAL

Resulta que la lluna creixent otomana = atamana amb una estrella està present en molts cavallers medievals, pobles i altres emblemes d'Europa Occidental. Ja n'hem parlat abans; vegeu "Rús bíblic", cap.5:12. Presentem nous exemples a les figures 1.54, 1.55 i 1.56. A més, els escuts francesos sovint contenen símbols "mongols" com l'àguila imperial de dos caps i el lleó dret sobre les potes del darrere, és a dir, l'escut imperial de la ciutat de Vladimir = Propietari el món [dues fonts].

Figura 1.54. Representació medieval del segle XIV. El cavaller de la dreta està adornat amb llunes i estrelles otomanes. Lancelot capturant *le garde Dorous*. Biblioteca Nacional de París. Tret de [1477], p.39.

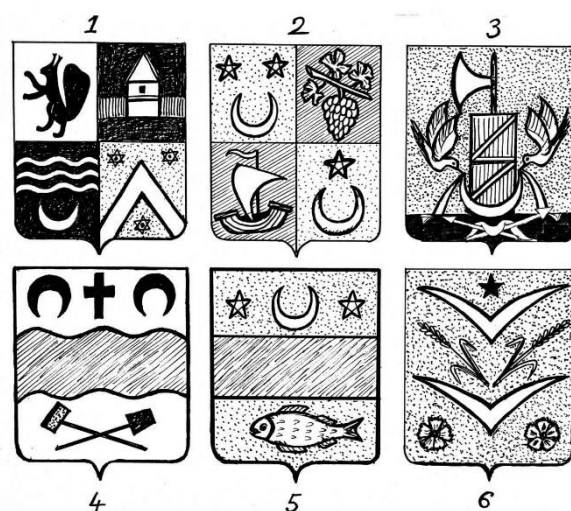

Figura 1.55. Escuts francesos que representen la lluna creixent otomana = atamana amb una estrella. 1) Saint Mandé' (Val de Marne), 2) Champigny sur Marne (Val de Marne), 3) Villjuif (Val de Marne), 4) Neuilly sur Marne (Seine Saint Denis), 5) Orsay (Essonné), 6) Velizy Villacoublay (Yvelines). Dibuix fet per T.N.Fomenko a partir del cartell "Armorial des communes de l'ile de France". Gaso, Meriel, 1996, França.

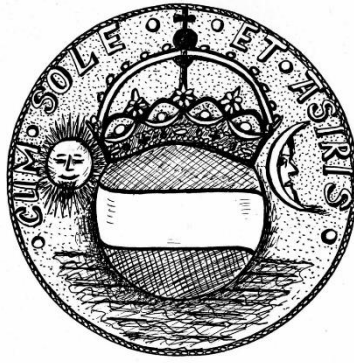

Figura 1.56. Medalla d'armes de Felip IV, rei d'Espanya, vers 1650. El nostre dibuix de la foto de [1216], Fig.242.

A les figures 1.57, 1.58, 1.59, 1.59a, 1.59b i 1.59c es mostren els famosos tapisos francesos del cicle "La dama de l'unicorn", datats a finals del segle XV. La lluna creixent otomana apareix aquí com a símbol principal. El veiem a tot arreu: en escuts, en pancartes, en pals de pancartes, a dalt d'una tenda de campanya. A la Figura 1.59d es mostra un antic plat francès, també decorat amb un escut amb lluna creixent otomana.

Figura 1.57. Famós tapís francès del cicle "La dama de l'unicorn". Finals del segle XV. El tapís està ple de lluna creixent otomana = atamana. La primera part del tapís. La Dame a la Licorne. A Mon Seul Désir. Musée des Thermes et de l'Hotel de Cluny, París. Réunion des musées nationaux, París, 1988. Tret de [540:0], p.154.

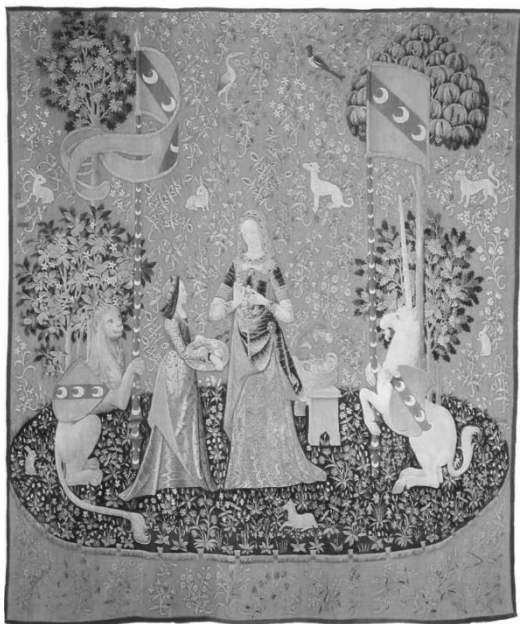

Figura 1.58. Tapís francès "Dama amb un unicorn". La segona part de. Farcit de llunes creixents. La foto l'ha feta A.T.Fomenko.

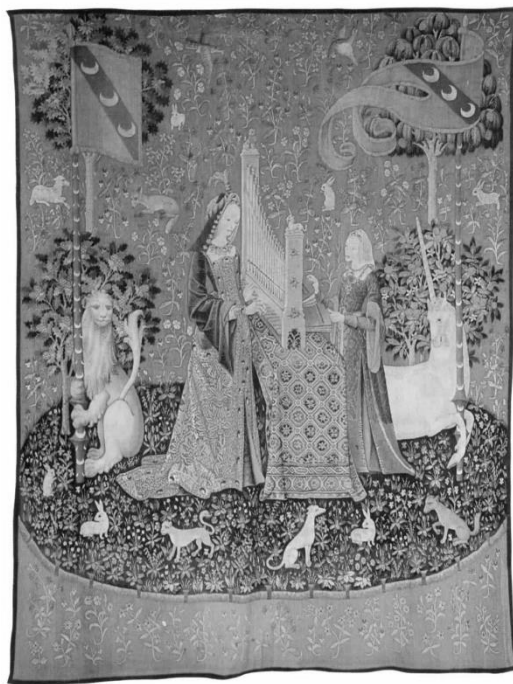

Figura 1.59. Tapís del cicle "La dama de l'unicorn". La tercera part. Moltes llunes creixents otomanes.

Figura 1.59a. Tapís "Dama amb unicorn". Quarta part. La foto va ser presa l'any 2006 per G. V. Nosovsky al Musée des Thermes et de l'Hotel de Cluny, París.

Figura 1.59b. Tapís "Dama amb unicorn". Cinquena part. Fotografia 2006.

Figura 1.59c. Tapís "Dama amb unicorn". Sisena part.

Figura 1.59d. Plat francès del segle XIV amb un escut, sobre el qual veiem quatre llunes creixent otomanes. Museu Paul Dupuy, Tolosa, França. Fotografia 2006.

A la Figura 1.60 es dóna un antic gravat "Guerra d'Interna a França", segle XIV. A l'escut del cavaller francès de la dreta veiem la lluna creixent otomana = atamana. Un cop més, destaquem que es representa una guerra INTERNACIONAL.

Figura 1.60. Conflictes civils a França al segle XIV. A l'escut del cavaller francès a la dreta hi ha la lluna creixent otomana. A més, no hi ha altres símbols, excepte la lluna creixent, en el seu arsenal. A l'esquerra hi ha els cavallers de Montfort. Tret de [264], v. 1, pàg. 778.

És evident que en aquella època la lluna creixent era molt venerada a França.

A la Figura 1.61 es mostra l'escut present en diversos llocs de les muralles de l'antic castell de la ciutat espanyola de Penyíscola. Es creu que el castell va ser construït cap al segle XIV. L'antic escut és molt interessant. A dalt - una gorra cristià de bisbe o cardenal, als costats - les claus de Sant Pere, és a dir, símbol cristià conegut. Però al centre mateix de l'escut, al lloc més honorable, veiem la lluna creixent otomana. Òbviament hi havia algun tipus d'imatge a sota, però per alguna raó es va esborrar o es va enderrocar. La combinació de la gorra del cardenal, les claus de Sant Pere i la lluna creixent otomana en un escut d'armes mostra clarament que anteriorment aquests símbols es combinaven en el mateix ritual. Van començar a oposar-se a la lluna creixent i la creu només després de la divisió del cristianisme unit en diverses branques als segles XVI-XVII.

Figura 1.61. Escut a la muralla de la suposada fortalesa del segle XIV a la ciutat espanyola de Penyíscola. Veiem el barret del cardenal cristià, les claus de Sant Pere i, al centre, la lluna creixent otomana = atamana. La fotografia de 2000 ens va ser amablement proporcionada per A.V. Podoinitsyn. La informació sobre el castell està extreta del llibret "Visita del Castell de Penyíscola", Diputació de Castelló.

A la Figura 1.62 es mostra l'escut militar rematat amb una lluna creixent amb una creu. I a la Figura 1.63 un altre escut militar, on ja hi ha col·locat una autèntica estrella entre les "banyes" de la lluna creixent. Veiem que la creu i l'estrella són només representacions diferents d'un mateix símbol. Així que les "banyes" dels cascos dels cavallers són una lluna creixent, un símbol molt conegut del tsar-Grad. A la Figura 1.63a veiem un dels emblemes alemanys del segle XVI, en el qual hi ha quatre (!) mitges llunes otomanes. A més, les dues mitges llunes de la part superior esquerra mostren clarament que les ales elevades de l'àguila imperial també són només una variant de la lluna creixent otomana. Al mateix temps, els dos caps de l'àguila bicèfala es van obtenir de la creu cristiana = estrella. Més endavant es donaran nombrosos exemples d'aquesta transformació del símbol original (és a dir, una lluna creixent amb una estrella\creu).

Figura 1.62. Escut militar del segle XVI. Al casc hi ha "banyes" amb una creu, una variant de la lluna creixent otomana amb una estrella = creu. Armoiries germaniques, comprenant un écu surmonté d'un heaume à cimier et à lambrequins, XVI-e siècle. Musée National de la Renaissance, Écouen. Tret de [1477], p.35. Vegeu també [1216], p.35.

Figura 1.63. Escut militar de principis del segle XIX. Al casc - "banyes" amb una estrella, una variant de la lluna creixent otomana amb una estrella = creu. Tret de [1477], p.23, Vegeu també [1216], p.23.

Figura 1.63a. Escut alemany del segle XVI amb quatre mitges llunes otomanes. Tret de [1477], p.32.

Intentant d'alguna manera explicar l'àmplia distribució de la lluna creixent otomana amb una estrella a l'Europa Occidental, on, segons la versió escaligeriana, "no podria haver existit", els historiadors van plantejar una "teoria". La qüestió és aquesta. A l'Edat Mitjana, suposadament, es practicava el següent costum. Tan bon punt un estat o un exèrcit en derrotava un altre, els vencedors inserien immediatament els símbols dels vençuts al seu estat o símbols religiosos. Per a la memòria, si us plau. Per exemple, avui en dia de vegades se'ns diu que la presència de la lluna otomana a moltes creus russes (al peu de la creu, vegeu "Nova cronologia de Rus", cap.10:2) s'explica "molt senzillament". L'Islam va derrotar el cristianisme en algunes guerres, de manera que van col·locar la lluna creixent derrotada sota la creu cristiana.

La "teoria" és extremadament estirada, com a mínim. En el nou temps no es van observar aquests casos. Per exemple, els països de la coalició anti-Hitler van derrotar Alemanya a la Segona Guerra Mundial. Però ni a Rússia, ni als Estats Units, ni a França, ni a Anglaterra, ningú va tenir la idea salvatge d'aixecar l'esvàstica, que aleshores era un símbol del feixisme alemany, a les seves banderes estatals, abrics de armes o segells. Es pot dir que els cavallers i els comandants van col·locar la lluna creixent i l'estrella otomana als seus escuts en record de les seves victòries sobre els otomans. Per dir-ho així, per ordre d'iniciativa personal. Sense donar-li una connotació oficial-estatal. També dubtós. En la història militar fiable, s'ha fet tot el contrari. Els vencedors van llançar triomfalment els estendards i els escuts dels vençuts als peus dels seus líders. Per exemple, al mur del Kremlin a Moscou durant la desfilada de la victòria de 1945.

Per tant, la presència de la lluna creixent otomana = atamana amb una estrella als símbols medievals oficials significa una cosa senzilla. Aquest estat, regió, ciutat formava part del Gran Imperi en aquell moment. Un dels símbols del qual era la lluna creixent otomana. Juntament amb la creu.

7.11. PER QUÈ ELS CÀTARS EREN ACUSATS DE "CULTE AL DIABLE"

Una nova comprensió de la història dels càtars = escites ens permet veure una altra distorsió tendenciosa. Avui ens diuen que adoraven tant Déu com el Diable. Per tant - desagradables heretges. És cert, van ser destruïts.

En aquest sentit, prestem atenció al fet que l'Antic Testament acusa sovint els reis israelians i jueus d'adorar el déu BAAL. És a dir, THEOSU BAAL, DE-BAAL, que es converteix fàcilment en la paraula DIABLE. La majoria d'aquestes acusacions es concentren en els llibres de Jutges, 1-2 Reis i Cròniques. Això es pot veure a l'índex bíblic [font]. Aquests llibres semblen haver estat molt editats durant la Reforma i, en la major mesura, reflectien les opinions dels qui li donaven suport.

Les referències a Baal es troben constantment al llibre dels Jutges de l'Antic Testament (2:11, 2:13; 3:7; 6:25, 6:30-32, etc.). A més, parla de servir el BAALAM I ASTARTH (Jutges 3:7). En hebreu - AT-KHBELIM VAT-HASHTRUT. No es tracta del déu de BABILONIA i AS-TATAR, és a dir, el VOLGA i JESÚS-TATAR? En una forma una mica abreujada: IS-TARTA, o ASTARTA. Aquí Asa = Jesús.

Pel que sembla, als segles XIII-XVI a Europa Occidental, la paraula D-BAAL = Déu Baal = Déu Baal = Déu dels Bolgars, també és el Déu dels càtars = Déu dels Volgars = Déu de Babilònia = Déu blanc, és a dir, el Déu de l'Horda Blanca, - anomenaven Déu "Imperi Mongol". Ja que va ser en aquella època quan la seva religió -el cristianisme ortodox- es va estendre per tot arreu, fins i tot a Europa. Per cert, com ja hem assenyalat, probablement el nom de tota ASIA prové del nom de Jesús = ASA.

Però al segle XVI va esclatar una revolta de la Reforma a l'Europa Occidental. Els governadors rebels van començar a lluitar no només amb l'Imperi, sinó també amb la fe ortodoxa. Pel que sembla, van declarar que el D-BAAL ortodox = Teos-Baal = el Déu dels BOLgars = el Déu dels Volgars era un "déu dolent". Probablement a partir d'aquell moment la paraula D-BAAL va adquirir un significat negatiu a l'Europa Occidental. A finals del segle XVI i principis del XVII, a D-BAAL se li atribuïa totes les coses més lletges que se'ls podia pensar. L'edició del llibre bíblic dels Jutges que ens coneixem avui també fa referència negativa al déu Baal: "Els fills d'Israel van començar a fer el mal davant els ulls del Senyor, i van començar a servir a BAAL... Van abandonar el Senyor i van començar servir a BAAL i ASTARTH" (Jutges 2:11, 2:13). Vegeu la cita 172 de l'Eslau eclesiàstic.

Aquestes acusacions al llibre dels Jutges de l'Antic Testament són ara comprensibles. Ja hem descobert que descriu alguns esdeveniments de la Reforma, per exemple, la guerra amb els càtars = escites.

Avui ens expliquen que els càtars creien tant en Déu com en el dimoni. Però la "teoria del dualisme càtar" pot haver sorgit només a finals dels segles XVI-XVII, quan els editors escaligerians van substituir amb astúcia els conceptes. El bo ha estat substituït pel dolent. Els càtars = escites, molt probablement, creien en Déu Crist, que s'anomenava el Déu dels Bolgars = el Déu dels Volgars.

Molt probablement, els textos bíblics originals parlaven positivament sobre D-BAAL, el Déu Blanc. Els editors de finals del segle XVI i principis del XVII van substituir les característiques positives per les negatives. Al mateix temps, van intentar convertir D-BAAL en algun déu pagà desconegut (1 Reis 18). Dirigint-se a la generació naixent, van inserir a la Bíblia instruccions militants-ordres com: "Destruïu l'altar de Baal, que és amb el teu pare, i tala l'arbre sagrat que està amb ell" (Jutges 6:25). Vegeu la citació 173 de l'Eslau eclesiàstic.

Com podem veure, els nens es van enfrontar als seus pares. Amb els que van intentar defensar Déu Bolgar = Baal, és a dir, la fe ortodoxa, la conversa va ser curta: "Hauries de defensar BAAL, l'hauries de defensar? :31). Vegeu la citació 174 de l'Eslau eclesiàstic.

És interessant que en aquest fragment la Bíblia d'Ostroh conservés rastres de la seva antiga actitud positiva cap a Baal. El significat del seu text és el següent: "Qui l'ha ofès [Baal], que mori".

El tractament esbiaixat de la Bíblia no era en cap cas de naturalesa literària. Ella perseguia objectius completament diferents. Les noves idees reformistes es van introduir activament a la consciència pública amb l'ajuda de l'Antic Testament "renovat". Posant-lo en servei, els croats catòlics dels segles XVI-XVII van començar a netejar l'Europa Occidental dels "mongols" ortodoxos -inclosos els escites = càtars-, per dir-ho així, "sobre una base legal". Es van basar en l'autoritat de l'Antic Testament, sense saber, en la seva majoria, que havia estat editat recentment.

Alguns detalls de la matança despietada dels càtars = escites de finals del segle XVI - principis del XVII probablement van trobar el seu camí a les pàgines dels llibres bíblics de 3 i 2 Reis. Però aleshores, juntament amb tota la Bíblia, van quedar intel·ligentment relegats al passat profund. Per exemple, segons la Bíblia, el profeta Elies li diu al rei israelià Acab: "Reuneix-me a la muntanya del Carmel... quatre-cents cinquanta profetes de Baal" (1 Reis 18:19). Vegeu la citació 175 de l'Eslau eclesiàstic.

Aquí es van provar i van demostrar de manera convincent que el Baal, és a dir, la fe blanca o búlgara, és molt dolenta. Llavors "va dir... Elies: agafeu els profetes de Baal, QUE NINGÚ D'ELLS s'amagava. I els van agafar. I Elies els va conduir al torrent de Quixon i els va matar allà" (1 Reis 18:40). Vegeu la citació 176 de l'Eslau eclesiàstic.

Cal suposar que ningú s'ha escapat. Aquí, probablement, per "terra israeliana" s'entén només una petita part del Gran Imperi, és a dir, l'Europa Occidental rebel.

La "neteja" dels països d'Europa Occidental de la religió de BAAL = BELA = BULGAR = VOLGA, Déu, segons la Bíblia, va acabar així. El rei Jehú d'Israel va enganyar TOTS ELS PROFETES DE BAAL al temple i va ordenar que fossin sacrificats fins a l'últim home (2 Reis 10:24). Va ser exactament el que es va fer (2 Reis 10:25). Després d'això, la conclusió es resumeix amb satisfacció: "I van trencar la imatge de Baal, i van destruir el temple de Baal; I ENS HA FET UN LLOC D'INCREÏTS FINS AQUEST DIA. I JEHU HA DESTRUIT BAAL DE LA TERRA D'ISRAEL" (2 Reis 10:27-28). Vegeu la citació 177 de l'Eslau eclesiàstic.

Ja sabem -a partir de les cròniques franceses, per exemple- com era. "Mata a tothom. Déu reconeix els seus".

7.12. UNA BREU RECONSTRUCCIÓ DE LA HISTÒRIA DELS CÀTARS

Els càtars búlgars són els escites del Volga que van arribar a França al segle XIV des de l'Horda Rus durant la gran conquesta = "Mongolia". Es van establir aquí, van crear, com els conqueridors, una classe dirigent. La seva religió era cristiana, antiga ortodoxa.

A l'època del Gran Imperi dels segles XIV-XVI, els càtars = escites, parcialment barrejats amb la població local, van crear una cultura peculiar, van construir ciutats, catedrals, fortaleses, algunes de les quals avui dia continuen anomenant-se càtares.

A finals del segle XVI - principis del segle XVII, durant la rebel·lió de la Reforma a l'Europa Occidental, els càtars = escites van ser derrotats en una difícil guerra civil.

La seva història va ser "exiliada" des dels segles XIV-XVI fins als segles XI-XIII. El canvi es va produir als segles XVII i XVIII. Paral·lelament, es va anunciar que les catedrals càtares = gòtiques escites, ja a partir del segle XIII, és a dir, des del mateix moment de la seva construcció, suposadament eren sempre "vertaderament catòliques". En un sentit nou, reformista. Va ser una falsificació. La religió ortodoxa búlgara = Volga dels càtars = escites va ser declarada "heretgia".

Alguns esdeveniments brillants de la història dels càtars = escites van arribar a les pàgines de la Bíblia. Per exemple, la història del comte Simó-Osman de Montfort Pyrrhus AVIMELECH es descriu breument al llibre dels Jutges de l'Antic Testament (capítol 9). D'això també en van parlar alguns autors "antics" posteriors dels segles XVI-XVII. Per exemple, Plutarc (= Petrarca?).

Hem de retre homenatge als historiadors del segle XVII. Van complir l'ordre ben organitzat i coordinat dels nous governants que van arribar il·legalment al poder a Europa i Rússia al segle XVII. Van reeixir, encara que amb dificultats, en una empresa de considerable envergadura. En no poder esborrar del tot els records del Gran Imperi dels segles XIII-XVI de la memòria dels pobles, els historiadors dels segles XVII-XVIII van fer una astuta substitució de dates. Després d'haver elaborat una cronologia incorrecta i allargada, van "exiliar" l'Imperi al passat llunyà. On veiem avui els seus rastres vagues i gastats sota l'aparença de la "antiga" GRAN MIGRACIÓ DELS POBLES ESLAUS I DE L'IMPERI ROMÀ. Així,

a primera vista, una operació senzilla -la distorsió de les dates- va permetre "resoldre" diversos problemes alhora. No científicament, en absolut.